

Het Instituut

Leopold Lindelauff © 2023

Wit....

Een openstaande deur. Daar moet ik blijkbaar door. Alles is wit. Rndom me. Ook het korset waarin ik gevangen zit, is wit. Net als de kleren van de anderen, wit zijn. Stoelen, tafels, onderzoekbedden. Wit, wit, wit. Zelfs wanneer ik m'n ogen sluit, zie ik een grote witte vlek. Nooit meer zwart, nooit meer duister? Ik word opgetild. Ergens op neergelegd. Wit laken, zie ik. Ik voel hoe mijn benen vast worden gesnoerd. Ook om mijn, nog steeds door het korset omsloten, borstkas en armen worden riemen vast aangetrokken. Mijn mond maakt allerlei bewegingen, om samen met mijn keel geluid voort te brengen. Maar dat lukt in het geheel niet. Pijn alsof schuurpapier over m'n keel wordt gewreven. Binnen en buiten. Hulpeloos maar niet panisch, laat ik m'n hoofd rusten. M'n nek ontspant meteen. Twee wit gehandschoende handen naderen mijn hals akelig dicht met een zilverkleurig instrument, waarop al het wit weerkaatst wordt. Ik voel de koude voorkant tegen m'n huid gedrukt worden en hoor een plof en een sis. Meteen gevolgd door een prik.

Dromen....

16:12

Ik open mijn ogen en zie ik als eerste mijn benen. Verpakt in een versleten, grijze ribfluwelen broek. Aan mijn voeten draag ik slippers. Mijn trui is een oude donkerblauwe slobbertrui. Mijn armen rusten op houten armleuningen, waar de verf al vele jaren geleden van verdwenen is. Links is de houten sierbol, die rechts nog volledig is, gehalveerd. Het stof waarop ik zit, is afkomstig uit de zeventiger jaren van de vorige eeuw. Terwijl de rugleuning voorzien is van gordijnstof uit de zestiger jaren. De fauteuil staat op een enorm vloerkleed. Waarvan de motieven steeds moeilijker zichtbaar worden. Zowel door slijtage als door het, gedurende vele jaren er ingelopen, vuil. Het langwerpige ovalen salontafeltje ligt vol met kranten en tijdschriften. Twee plantenpotten beschikken enkel nog maar over potgrond. Asbakken tot aan de rand vol, vullen de overige ruimtes. Eronder lege bier- en sterke drankflessen. Ik ruik de lucht van urine, braaksel, bier, cannabis en drank meteen m'n neus inkomen. Elk heeft eigen specifieke reukkenmerken, heb ik intussen gemerkt. Aan de overkant van het salontafeltje, zit Erwin. Net als ik, lazarus. En stoned. Links zit Cecile en rechts Emma. In soortgelijke toestand. Ik kan een glimlach niet onderdrukken wanneer ik zie dat ze duimt. Op de wandklok zie ik dat ik nog meer dan een uur kan gamen. Ik sta meteen op en loop naar de gamekamer. Waar ik Felix met Wanda aantref. Naast elkaar op een bankje zittend, beiden hun controller stevig vasthoudend, tegen elkaar aanleunend, hun ogen strak op het supergrote scherm gericht. Stoned als ze zijn, helemaal opgaand in de psychedelische kleuren, hardrockende muziek en snelheid. Terwijl ik zo naar hun kijk, voel ik dat m'n evenwichtsorgaan, door het heen en weer op het scherm, in combinatie met nog aanwezige alcohol en cannabis in mijn systeem, meent te moeten mee bewegen. Als op een schip. Maar wanneer je dat doet, terwijl de vloer stil blijft, val je. Dus loop ik al snel naar de andere vrije spelcomputer. Nadat ik plaats heb genomen, sluit ik even m'n ogen. Mezelf weer centreren. De hoofdtelefoon sluit de rest om me heen af.

Handel....

C: 'En? Hoe doen ze het?'

Z: 'Denkt u nu werkelijk dat ik dat op zulk een simpele wijze kan verklaren?'

C: 'Oh, nee? Niet? Wat kun je dan wel vertellen?'

Z: 'De nieuwe proefpersonen hebben, zo ver wij kunnen inschatten, zich volledig in hun nieuw leven aangepast'.

C: 'Dat is goed, toch?'

Z: 'Ja, dat is zo'.

C: 'Nou, zie je. Was toch niet zo moeilijk. Hè?'

Z: 'Uhm, nee'.

C: 'Nog meer?'

Z: 'Uhm, we verwachten al zeer binnenkort eentje te verliezen. Die we dan weer graag aangevuld zouden krijgen'.

C: 'Geen probleem. Zorg ik voor. Bel me maar als het zo ver is'.

Z: 'Dat is wat ik nu doe. U daar over bellen'.

C: 'Oh, zo snel al? Maar ook dat is geen probleem. Welke?'

Z: 'De rossige'.

C: 'Alweer?'

Z: 'Alweer'.

C: 'Anders nog iets?'

Z: 'Dank u. Dat was het'.

C: 'Prima. Mooi. Ik kom binnenkort nog eens binnen lopen. Tot dan'.

Z: 'Uhm, ja. Tot ziens'.

Verder dromen....

17:33

Wanneer we allemaal aan tafel zitten voor het avondmaal, dat elke avond gebracht wordt door in wit geklede personen, gebruik makend van een voor ons gesloten deur, zie ik dat Emma er zeer slecht aan toe is. Haar toch al bleke huidskleur lijkt nog witter geworden. Haar rossige haar bevat haast geen enkele krul meer en voelt stug. Ik tracht haar tot eten aan te zetten, maar dat lukt me niet. Ook Wanda doet een vergeefse poging. Felix tilt haar uiteindelijk op en brengt haar naar hun slaapkamer. Wanneer hij terug komt, kijkt hij bedroefd. Hij neemt weer plaats aan tafel en zegt 'Kom, laat ons wel eten' waarna hij meteen een hap neemt. Zwijgend volgen we zijn voorbeeld. Mijn gedachten gaan terug naar de leuke momenten met haar. En het gevoel van warmte en aandacht doet me een siddering in m'n lijf beleven, als nooit tevoren. Een gevoel van verdriet vult me daarna als een luchtslang een lege fietsband. Voor ik het weet stort ik in jankend gehuil uit. Ik zie hoe iedereen naar me kijkt, voel hoe het schaamrood steeds verder kruipt en ren naar mijn slaapkamer. Waarvan ik de deur meteen sluit. Door het getraliede raam zie ik dat de duisternis ons al in de greep heeft. Het moment dat zwarte schaduwen tot leven komen. Uit de muren, door het behang kruipend, soms. Onder het bed krabbend. Ik loop achterwaarts meteen terug naar de deur en voel de muur. Hoe die me steunt, maar ook tegen houdt. Ik weet dat ik het licht kan aanmaken, waardoor de meeste verdwijnen. Maar dan moet ik de muur loslaten en dat durf ik niet. Ik laat me, leunend tegen de muur, naar beneden glijden. Zo zit ik, met opgetrokken knieën, snikkend als een meisje, bang voor de zwarte schaduwen. Terwijl snotter uit mijn neus in mijn mond loopt, sluit ik mijn ogen. Sluit ik me af voor de monsters. Sla mijn armen voor mijn hoofd en zoek steun bij de muur. Ik zie hoe de monsters zich terugtrekken. Soms meen ik ze zelfs even langs me heen te voelen zweven. Uiteindelijk keert het zwarte niets weer.

22:11

Ik voel hoe iets hard tegen me aandrukt en zie door mijn oogleden iets fels schijnen. Dan voel ik iets tegen mijn been. En weer en weer. Door mijn hand voor m'n ogen te houden, kan mijn

blik aan het licht ontsnappen. Hierdoor zie ik hoe een schoen tegen m'n been aan trapt. Telkens weer. 'Is al goed. Ik kom eraan'. Het licht gaat aan, waardoor Cecile zichtbaar wordt. Met haar lantaarn in de ene hand, terwijl de andere nog op de lichtschakelaar rust. Zodra ik rechtop sta, voel ik dat ik nog steeds duizelig ben. Met moeite geraak ik tot bij de wasbak aan de andere kant van mijn kamer. En houdt mijn nek onder het stromende, steeds kouder wordende, water. Waarna ook mijn volledig kaal geschoren hoofd volgt. Als laatste mijn, zoals mijn spiegel me vertelt, van een lichte, tweedaagse baardgroei voorziene gezicht. Ook poets ik mijn tanden, om mij nentwil. Opgefrist loop ik naar de woonkamer, waar alle rotzooi verwijderd is. Zodra zij na hun avondeten hier terug keren, is alles schoongemaakt en weggeruimd. En zijn de nieuwe voorraden voorhanden. In hun persoonlijke laatjes. Pilletjes, jointjes. Bier en andere dranken stonden weer gereed in de koelkasten. Ik neem, zoals elke dag, een biertje uit de koelkast en een schoon bierglas. Hiermee loop ik naar mijn stoel, zoals elke dag en neem plaats. Het glas met de fles plaats ik op het nog lege tafeltje, terwijl ik met de andere het jointje, dat ik daar de gehele tijd al in droeg, tussen m'n lippen plaats. Cecile houdt haar aansteker eronder terwijl ik enkele malen, kort na elkaar, eraan zuig.

De grijze walm neemt snel toe en verspreidt een weë, zoete geur. Cecile heeft naast me plaats genomen in mijn stoel. Half op me liggend, het jointje delend. Haar linkerhand en arm rusten op mijn borst- en buikstreek. Af en toe wrijft ze deze, onwillekeurig, op en neer. Ik ervaar dat als een rustgevend gebaar. Zeker in de sfeer waarin ik me momenteel bevind. Lekker relaxt. Terwijl ik zo met haar lig, hoor ik Wanda's stem. En die van Erwin en Felix. Ik open mijn ogen en zie hun alledrie aan de overkant van de kamer staan. Voor de zit-, hang en ligbank. Ze besloeg de gehele breedte van de kamer, waar ze in stond. Met de rug naar de fauteuils toe. De blik naar een muur, waar een scherm hing dat ons van vertier kon voorzien. Nieuwsgierig geworden, besluit ik toch maar op te staan. Hiervoor moet ik de even zo lome Cecile van me af zien te krijgen. Alsof twee luiaards elkaar bevechten. Wanneer me dat uiteindelijk gelukt is, loop ik naar de anderen toe. 'Wat is er aan de hand?'

vraag ik. Wanda antwoordt meteen. 'Emma is heel erg ziek. Ze is opgehaald door de witte geesten'. Ik wist intussen dat ze hen zo noemde. 'Ze zullen haar wel weer opknappen. Dat is tot nu toe nog steeds het geval geweest wanneer iemand ziek werd. Toch? We zijn nog steeds bij elkaar. Als van bij het begin'. Ik kan Erwin enkel gelijk geven. Het is inderdaad zo, dat wij steeds bij elkaar zijn gebleven. Dat staat zo in mijn geheugen gegrift. Daarom sus ik ook de boel, loop naar mijn la en neem een van de roze pilletjes. Dat ik zodra ik mijn stoel weer bereikt heb, met een slok uit mijn bierglas, doorslik. Cecile ligt intussen dwars over de stoel, het jointje is voor driekwart in haar longen verdwenen. Ze kijkt me aan met een opgewonden blik. Een van haar handen trekt haar truitje omhoog, hiermee haar buik bloot gevend. Met de andere maakt ze de bovenste knoop van haar jeans los en duwt ze deze iets naar beneden. Zich als het ware aanbiedend. Ik voel hoe het roze pilletje en deze opwindende scene het bloed in m'n aderen in mijn kruis laat toenemen. Remmingen hebben we in deze omgeving niet. Daarom kan ik zonder meer haar broek van haar lijf af trekken, gevolgd door haar slip en trui. Wanneer ik daar zo met haar sta, komen de anderen naderbij. Die al snel deel nemen aan onze eerste uitgebreide orgie van de dag.

00:53

Wanneer ik m'n ogen open, voel ik dat ik niet in een zacht bed lig. Maar op de stugge wollen, schurende deken die over de bank gedrapeerd ligt. M'n vingers plakken op verschillende plekken. Zo ook mijn buik. Mezelf opdrukkend op mijn ellebogen, zie ik dat Cecile's voeten de mijne haast aanraken. Volledig naakt nog, haar intiemste volledig prijsgevend. Ik zie hoe op het gemillimeterde schaamhaar allerlei plakkerig spul achter is gebleven. Als ik me omdraai om aanstalten te maken op te staan, knal ik met mijn hoofd tegen iets hards aan. Dat ik nog niet waargenomen had, blijkbaar. Erwins knie, waarvan het onderbeen zich op een of andere wijze eronder bevindt. Waarvan ik me weer herinner op gelegen te hebben. Op dat been. In zijn richting kijkend, zie ik zijn slap hangende, geslacht. Ook van vele slijmsporen voorzien. Het lukt me over de knie heen te geraken en uiteindelijk sta ik recht. Ik aanschouw het achtergebleven slagveld. Behalve Erwin en

Cecile, liggen ook Wanda en Felix op de bank. Evenzo naakt, in elkaars armen en benen verstrengeld. Ik loop stilletjes iets dichterbij en zie dat ze niet enkel met elkaars ledematen aan elkaar gekoppeld zijn. Lijkt me een heerlijke manier om in slaap te vallen. Glimlachend loop ik naar de algemene doucheruimte, waar een bataljon spiegels me toont dat ook mijn gezicht en billen vol met slijm zitten. Voor de spiegelwand blijf ik even staan. En bekijk mezelf, tevreden. Mijn volledig onthaarde lichaam, op het gezicht na, is gespierd en goed geproportioneerd. De tatoeages onderstrepen dit nog eens. Ook mijn geslacht is van een tevreden makende afmeting. Voor iedereen, tevreden makend. Mezelf, vrouwen en mannen. Terwijl ik dicht naar de wand loop, blijf ik onder een van de douches staan. Zet deze aan. Eerst lekker warm alles van me afspoelen. Het warme water voelt heerlijk op m'n lijf. Met zeep erbij wrijf ik me schoon, elk hoekje en gaatje goed verzorgend. De warmte van het water en het erbij vrijkomend stoom, zorgen voor een loom gevoel in m'n lijf. Even laat ik dat toe en ontspan ik me volledig. Waarna ik de toevoer van warm water afsluit en enkel koud toelaat. Dit wissel ik zo, met steeds langere tussenpozen, af. Totdat ik me weer fit genoeg voel. Voor de komende uren. Terwijl ik me sta af te drogen, komt Erwin naar binnen gelopen. Tijdens het langs lopen geeft hij me een klets op mijn billen. 'Hee, lekker stuk. Het was weer fijn, hè?' Ik hum bevestigend. Kort daarop, ik heb intussen m'n slip aan, loopt Cecile naar me toe en kust me op een wang. 'Hoi, liefje. Je hebt me weer heerlijk verwend. Ik hoop dat het ook voor jou lekker was'. Ik knik en glimlach, waarna ook zij een douche gaat nemen. Aangekleed loop ik naar de woonkamer terug waarbij ik Felix en Wanda ontmoet, die hand in hand en knuffelend op weg naar een privédouche zijn. Ik trek de deken van de bank af, hierbij alle slijmsporen vermijdend, en gooi die in een hoek van de kamer. Ik weet dat die over enkele uren verwijderd zal worden. Door iemand. Ik neem de afstandsbediening en zap tussen de verschillende zenders. We kunnen kiezen tussen allerlei films. Van roman- tot erotiek. Maar ook natuurdocumentaires. Via het menu zoek ik verder, maar nergens vind ik iets van mijn gading. Terwijl ik daar even over nadenk, herinner ik me dat ik nog een roze pilletje bewaard heb. Waarop ik dezelfde routine als net volg.

Pilletje, pilsje, jointje. Als laatste laat ik me in mijn stoel zakken en neem ik een van de tijdschriften van tafel op. Nippend aan mijn bierglas, zuigend aan m'n friteszak cannabis, blader ik langs de pagina's met halfnaakte mannen en vrouwen. Die allerlei fraais aanprijzen. Van auto's tot zeilschepen. Een ander tijdschrift toont me de mooiste gebouwen. Ook hier blader ik, ontspannen door de weed en alcohol, door. Me voorstellend hoe het zou zijn om daarin te wonen. Erwin is de kamer intussen ook binnen gelopen, voorzien van schone kleren en heerlijk geurend. Zo merk ik zodra hij me, terwijl hij nog achter me staat, geheel onverwacht op mijn lippen zoent. Ik sla mijn armen meteen naar achteren, waardoor het tijdschrift op de grond valt. Het lukt me een arm te grijpen, waarmee ik hem voorzichtig naar me toetrek. Terwijl ik blijf zitten, hoewel op het puntje, op mijn stoel, trek ik de ritssluiting van zijn broek naar beneden. Waarna ik met beide handen de riem ontkoppel en de knoop open. De broek daarna meteen naar beneden laten glijdend. In zijn slip zie ik zijn opgewondenheid gevisualiseerd. Ik voel hoe zijn handen de achterkant van mijn hoofd vasthouden en tegen zijn bult aandrukken. Hij beweegt zijn heupen en draait het harde deel door mijn gezicht. Mijn handen hebben intussen het elastiek gevonden en ontbloten zijn billen als eerste. In elke hand neem ik een van zijn mooie, bolle, billen. Mijn vingers verplaatsen zich daarbij naar het centrum toe. Alsof ik ze uiteen trek. Wanneer ik dat met de top van mijn rechterwijsvinger aanraak, voel ik deze samentrekken en ontspannen. Net zoals de rest van zijn lijf even schokte. Hierbij trok hij zijn heupen even terug, waardoor ik aan de linkerkant, met mijn vrije hand, de slip verder naar beneden kon trekken. Zijn hardheid leek in de knel hierdoor te komen, waardoor hij deze snel hieruit bevrijdde. Waarop deze opeens, pof, rechtop voor me staat. Mijn warme lippen heten hem meteen van harte welkom, door hem binnen te laten. Ik hoor hoe Erwin kreunt. Zijn handen rusten op mijn schouders. In mijn eigen tempo lik en zuig ik. Soms met een hand erbij, of twee. Dan weer handsfree. Ik voel hoe iemand aan mijn broek begint te sjorren en te trekken. Voordat ik het weet is mijn onderlijf volledig naakt. Doordat Erwin voor me staat en hetgeen gebeurt daarachter plaats vindt, kan ik niet zien waar mijn stijfheid ingestopt wordt. Pas nadat ik een zachte tong eromheen

voel gaan, weet ik dat die zich in een mond bevindt. De handen zijn zacht als vrouwenhanden. Wanda of Cecile. Wie van de twee, vraag ik me even af. Dan omsluiten twee vrouwenhanden de heupen van Erwin en sturen hem naar beneden. Boven mijn rechtop staande en van binnen keihard aanvoelende staaf. De handen ondersteunen hem nu van onderen. Hem de juiste richting insturend als een heftruckchauffeur een lading. Ik kijk Erwin aan, die me liefde- en lustvol aankijkt. Met mijn handen neem ik hem vast en laat hem langzaam over me heen zakken. Zijn hitte van binnen lijkt me even te verbranden, maar al gauw neemt dit af. Waarna ik hem volledig neem. Zelf lig ik haast languit, hij zit boven op me. Berijdt me als een ruiter zijn paard. Ook nu voel ik af en toe zachte huid langs mijn naaktheid glijden. We hebben een ritme gevonden waarmee we ons beiden in de zevende hemel wanen. Ik voel zijn stevige borstkas, zijn paar sprieten haar, zijn buik en zijn harde geslacht. Mijn rechterhand neemt deze losjes en zachtjes vast. Aanrakend maar toch weer niet. Een natte tong likt langs mijn lippen. Die ik een stukje open. Waarna de warmte direct naar binnen glijdt. Ik zuig eraan. Sabbel erop. Erwin kreunt steeds harder. Berijdt me als in draf, galop zelfs. Hij gooit zijn lijf naar achteren, zijn handen steunend op mijn knieën. De tong is er ook nog steeds, vechtend met de mijne. De tong verdwijnt even, dan ruik ik de zoetige geur van cannabis. Ik snuif deze op en voel mezelf haast uiteen spatten. Daarop stoot ik heftig toe. Ik hoor hem kreunen. Het gevoel van ontlading staat er aan te komen, dat voel ik nu heel duidelijk. Maar ik houd zo lang mogelijk vol. Stel uit, stel uit. Zo enorm lekker, dit. Zo moest het hele leven zijn. Zo lekker als dit nu is. Dan, de ontploffing. De afnemende spanning, die in vlagen weer opstuwt tot grote hoogtes, waarbij allerlei kleuren mijn zicht volledig in bezit nemen. En mijn gespierde lijf nog net niet als een pudding in mekaar zakt. Zo houd ik mijn voeten stevig op de vloer, Erwin er nog steeds mee ondersteunend. Terwijl hij me uitwringt, tot de laatste druppel. Ik leg mijn hoofd tegen zijn bezwete borstkas en open mijn ogen weer. Waar ik een mooie naakte jonge vrouw met glanzend rossig haar voor me zie staan. De krullen op haar hoofd zijn net zo veelvuldig als op haar erosheuvel. Haar bleekheid is ook zichtbaar aan haar tepels. Nauwelijks bruin gekleurd. In combinatie met het

prachtige lange haar, leek haar bleke lijf te stralen. Ik richt me op en kijk haar vragend aan. 'Emma?' vraag ik. Erwin draait mijn hoofd naar hem toe en zegt 'Wie anders? Ben je nog high, soms?' 'Zal best' zeg ik, terwijl ik hem heel langzaam en voorzichtig van me aftil. Nog even houd ik dat gevoel vast, voordat ik opsta en op haar toe loop. Ik ruik aan haar krullen en snuif haar zo typische kruidige geur op. Toch is er iets anders, aan haar. Ik kan er echter geen vat op krijgen. Ze ruikt als haar en ze deed net mee, als haar. Voor haar staand, raak ik haar buik zachtjes aan met de achterkant van mijn hand. Haar tepels reageren meteen. Haar borsten lijken hierdoor iets omhoog getild te worden. Mijn hand zakt naar beneden, bereikt haar bebossing. Enkele vingers laat ik verder glijden. Over de zachte lippen. En naar achteren. Alles van een gladgeschoren zachtheid. Ze glimlacht. Legt een van haar handen achterin mijn nek en trekt me naar haar toe. Haar lippen zoeken de mijne en vinden mijn tong. Waar ze aan begint te zuigen. Haar andere hand drukt ze tegen mijn billen aan, haar heupen van de andere zijde drukkend. Mijn geslacht wordt door haar bewegingen heen en weer gerold, tussen onze buiken. Hetgeen opnieuw leidt tot een erotische koppeling, nu met haar. Voor het eerst sinds lange tijd weer. En toch voelt dit ook anders. Ze lijkt op Emma, ruikt als Emma, toch voelt ze niet als Emma. Nadat we beiden ons hoogtepunt hebben gehad, blijf ik kort liggen waarna ik besluit een bad te nemen.

Zoekend....

Vele honderden kilometers hiervan verwijderd is Elle, haar moeder noemde haar Eleanora na haar geboorte, op zoek naar enig teken van leven van een van haar beste vrienden. Die zo maar van de aardbodem verdwenen lijkt te zijn. Al jaren gaan ze dagelijks naar de sportzaal, hun oefeningen afwerkend. Met en zonder apparaten. Maar nu was hij al drie dagen niet verschenen. Niemand van de anderen had iets van hem vernomen. Bij niemand had hij zich afgemeld. Hij was ook niet de persoon die onaangekondigd op zakenreis ging. In zijn garage, waar hij eigenaar van is en als dealer van verschillende merken wel eens op reis is, weten ze ook niets. Zijn agenda stond volgepland, de afgelopen dagen. Maar hij heeft zich niet vertoond en niets laten horen. Ze was iedere dag bij hen geweest. Vanaf de eerste avond tot en met vandaag. De vierde. Maar weer krijgt ze enkel hoofdschuddende reacties. Elke dag heeft ze zijn huistelefoon en mobiel gebeld. Maar steeds weer dezelfde ingeblikte stem, met het nagenoeg zelfde verhaal. 'Ben niet thuis, na de piep' enzovoorts, blabla. Dacht ze, na weer een vergeefse poging. Daarop trok ze haar stoute schoenen aan en maakte zich op weg naar zijn woning. Een in vorige eeuwen gebouwd, rood bakstenen gevel, versierd met grijs marmer en voorzien van een hardstenen trap. Van negen treden, plus het platform. Tien, dus. Dacht ze. Zoals ze gehoopt had stond de voordeur van de algemene ingang op een kier. Erachter meteen brievenbussen met eronder bergen papier. Kranten, reclamefolders, brochures, glossy's. Maar ook friteszakken, voorzien van mayonaise en ketchup. In een hoek ligt een plastic zak met luiers eruit hangend. Het lijkt haar haast onmogelijk dat hij hier zou wonen. Altijd gekleed in de mooiste kostuums. Rijdend in de duurste auto's uit zijn eigen showroom. Nee, dit kan haast niet anders dan een vergissing zijn. Ze loopt de traptreden omhoog. Dertien tot de eerste verdieping, gevolgd door vijftien tot de volgende. Telkens exclusief, de plateaus. Dacht ze. Ze klopte op de deur met het nummer vierentwintig. Geen reactie. Ze legt haar oor te luister, tegen het hout. Niets, is alles dat ze hoort. Totdat aan de overzijde van de gang de deur op een kier wordt gezet. Elle draait zich om en loopt ernaartoe. Een grote, voorovergebogen man, voorzien van kort grijs haar, een haakneus

als bij een heks, maar enkele tanden in zijn mond, waardoor slijm langs beide hoeken naar beneden glijdt. Dat ze op zijn sloffen ziet belanden. Bovenop de poel die daar reeds ontstaan is. Wanneer hij de deur verder opent en haar beter ziet, gaan zijn ogen wijd open en slurpt hij het slijm aan beide kanten, naar binnen. Het lukt haar, met veel moeite, een glimlach op haar gezicht te toveren. Ze ziet hoe hij zijn grote handen tot vuisten knijpt. En zijn ogen haar van boven tot onderen monsteren. Ze stopt haar rechterhand in haar schoudertas en haalt er een bus pepperspray uit. Duidelijk zichtbaar. Ook voor hem, blijkbaar. Zijn ogen verkleinen zich, als een boos roofdier. Als een afgewezen man. Maar zijn handen openen zich weer en hij vraagt heel vriendelijk 'Kan ik u misschien helpen?' Maar ook hij wist niets en had niets gehoord. Als ze wilde kon ze bij hem uitrusten, had hij nog aangeboden. Daar had ze echter vanaf gezien. Nadat hij de deur weer gesloten had, bekeek ze de voordeur van haar vriend nogmaals. Hij had helemaal geen veiligheidssloten. Alleen maar een simpel slot als bij een kamer, binnenshuis. Die van nummers voorzien worden. Waarvan de bijpassende sleutels in ijzerwaren winkels te koop zijn. Maar welk nummer? Dat staat aan de binnenkant, meende ze ooit gezien te hebben. Maar ja, zodra ze dat kon lezen, zou dat betekenen dat ze binnen was. Een slotenmaker kon deze klus waarschijnlijk zo klaren. Maar die kon ze hier niet voor inschakelen. Tegen haar eigen verwachting in, loopt ze terug naar de overbuur. Die blij is haar weer te zien. Ze ziet dat het originele slot zich, naast allerlei extra toegevoegde sloten, ook nog in deze deur bevindt. 'Mag ik even?' vraagt ze. Met haar rechterhand aangevend naar binnen te willen. Meteen verwijderd hij de ketting en opent de deur, door deze helemaal open te trekken. Waardoor zij deze moet volgen om het nummer waar te kunnen nemen. Op haar knieën belandend, terwijl de deur nog even doordraait. Haar ogen gericht op de plek waar ze het nummer verwacht. Hoewel ze weet dat deze kennis haar niet per definitie iets wijzer zal maken. De sloten worden willekeurig in de huizen geplaatst. En beslist niet op volgorde. 'Dertien' hoort ze de oude man zeggen. Ze laat de deur los waardoor haar billen op de vloer landen. Die zoals ze ziet, niet schoon is. Snel richt ze zich weer op. 'Wat is dertien?' vraagt ze, op enige afstand blijvend. Hij wijst naar de overkant. Dan wijst hij

naast de deur, naar een houten kastje. In het midden 'Sleutels' erin gesneden. Meteen griste ze de sleutel met het label '13' van het haakje. Hierbij haakte ze achter een andere sleutel. Waardoor ze, harder trekkend, het hele kastje van de muur trok. De man in volle verbazing achterlatend, rent ze de gang over en sluit ze de deur open.

Een ontzettend benauwde, muffe, vieze geur komt haar tegemoet. Deze kamer, meer is het niet, heeft ramen op het zuiden gericht. Waardoor de gehele dag de, hoewel beperkt in het najaar, hitte van de zon alles kan opwarmen. Zeker wanneer er geen gordijnen zijn. Een openstaande kleerkast is ruim voorzien van kostuums, zoals ze hem ze had zien dragen. Ook de schoenen op de onderste plank kwamen daarmee overeen. Het opklapbare bed staat op de vloer. Deken en laken lijken gebruikt. Kussens ontbreken echter. In een van de hoeken staat een koffer. Opengeslagen, gevuld met shirts, sokken en ondergoed. In een afgeschermd badhoek, voorzien van douche, kraan en wc-pot, staan tandpasta en borstel te wachten op volgend gebruik. Op de douchevloer staat verzorgende badcrème. In het zeepbakje een scheermes. Ze neemt dit alles in haar op, zonder iets aan te raken. Gebruik makend van haar allernieuwste gadget om de omgeving te filmen en fotograferen. Begeleid door haar eigen commentaar.

Nadat ze de kamer weer gesloten heeft begeeft ze zich onmiddellijk naar buiten. Frisse lucht happend. Wat haar eraan herinnerde dat ze een sigarengneur in de kamer had waargenomen. Terwijl hij beslist niet rookte. Bezoek, misschien. Wat haar echter het meest bezig hield was de vraag waarom een zo succesvol lijkende zakenman, in een achteraf krot woont. Hij was in de bloei van zijn leven. Achtentwintig, even oud als zijzelf, zo had hij haar verteld. Hij zag er wonderwel goed uit en verzorgde zijn uiterlijk als een ander een auto of zijn of haar tuin. 'Dat is het enige dat van mijzelf is' had hij ooit gezegd. Ze had het toen maar een vreemde opmerking gevonden. Zoiets als stoerdoenerij, zoals mannen dat zo goed menen te kunnen. Die haantjes. Ze moest er bij lachen. Beelden van hem tijdens zijn oefeningen. Zich, exhibitionistisch haast, aan haar tonend. Hij was mooi, zeer zeker.

Hij is mooi, verbeterde ze haar eigen gedachten. Ze nam zich voor dat, wanneer ze hem weer gevonden had, ze zich volledig aan hem zou geven. Nooit meer een dergelijke kans voorbij te laten gaan.

Bij de politie was men niet blij met de aangifte geweest. Allerlei redenen voor mannen om er even tussen uit te glippen werden haar voorgelegd. Door mannen. Na lang vijven en zessen lukte het haar de aangifte formeel gemaakt te krijgen, door middel van het plaatsen van haar handtekening. Als ze toen had geweten tot welke consequenties dit voor haar zou leiden, zou ze dat nooit gedaan hebben.

Meer dromen....

03:19

Ik voel iets in mijn rug porren, waardoor ik mijn ogen open. Het duurt even voordat ik de juiste scherpte gevonden heb en me besef dat ik tegen een naakt vrouwenonderlijf aankijk. Het gepor is voorbij zodra een been over me heen getild is. Hierdoor kan ik me weer tegen het heerlijk warme lijf aandrukken.

04:21

Een zoemer laat ons allemaal weten dat we zo meteen weer kunnen eten, waarna een nieuwe voorraad pillen en andersoortig breinstimulerend spul, gereed zal liggen. Ik voel dat ik nog steeds lig, terwijl m'n ogen twee naakte billen zien, die naar mij toe gedraaid liggen. En waar ook leven in blijkt te komen. Ze zakken naar beneden en dienen even als zitvlak als Emma haar mooie lijf volledig uitrekt. Armen en benen wijd en volledig gestrekt. 'Aaah' ontsnapt haar daarbij. Ik sta intussen naast haar en streel, wanneer ze klaar is, haar zacht glanzende haar dat tot op haar rug valt. Ze kijkt me aan, een tevreden glimlach tonend. Om me wat op te frissen en aan te kleden, loop ik naar mijn kamer. De spiegel toont weer wat meer baardgroei, maar verder zie ik er nog fris uit. Na wat water en zeep trek ik een schone ribfluwelen grijze broek aan en een schone blauwe slobbertrui. Eronder draag ik een slip en shirt. Sokken laat ik uit, net als mijn slippers. Blootsvoets begeef ik me naar een toilet.

05:11

Tijdens het eten vertelde Emma honderduit. Met de snelheid van het licht vertelde ze aan een stuk door. Niet dat ik daar een woord van heb onthouden. Ook niet als ik probeer het terug te halen, eraan terug te denken. Dat lukt met geen mogelijkheid. Verder terug, naar de voorgaande uren, waarin we met elkaar de liefde bedreven, kan ik me de beelden wel van herinneren. Toch? Ja, en ook van eerdere momenten. Mijn roze pilletje, bierglas en jointje zijn in die volgorde verorberd, of nog bezig verorberd te worden. Loom lig ik languit in de ligstoel. Tenminste de fauteuil en een voetenbankje laten me toe zo te liggen. Terwijl ik daarover nadenk. Ik kijk de kamer rond. Erwin, Cecile, Felix, Wanda, Emma.

Wat weet ik van hen? Moet dat dan, vraag ik mezelf meteen. Bemoei je nergens mee. Lekker ontspannen, wat wil je meer? Mooie vrouwen en mannen altijd in je omgeving en ter beschikking. Terwijl dat door m'n hoofd gaat, zie ik op het scherm flitsende beelden van een rapper tussen jonge, donkergekleurde, vrouwen. Die dat ook tegen me lijkt te zeggen. Kijk mij eens, zegt die tegen me. Een vrouw in zijn linker- en een ander in zijn rechterarm vasthoudend. Om en om kussend. Waarna de vrouwen ook kussen. De muziek pompt het ritme steeds verder op. De bassen lijken de kamer binnen te stormen. Mijn brein gaat helemaal erin op. Alsof ik ertussen sta, tussen die vrouwen. De muziek is intussen naar een kalmer ritme gezakt, waardoor ook mijn bewegingen in rustig tempo plaats vinden. Elke seconde zuig ik in me op. Volop hiervan genietend. Het scherm in m'n hoofd laat intussen zien hoe meerdere handen en armen langs mijn, intussen naakte, lichaam strijken. De muziek neemt een stapje extra, waarop we allemaal schokkende dansbewegingen maken. Steeds heftiger bewegen we, de muziek volgend. Ik zie hoe we allemaal, in gelijke ritmes bewegen. Elkaar soms nauwelijks rakend. Waarna beide zijden op elkaar toestoten. Steeds minder los, steeds meer vast. Armen over schouders, hoofden naast elkaar. Ik voel hoe in mijn centrum iets knapt, als een openbarstende waterballon, gevolgd door de vloed eencelligen, alles overwinnend om de eerste zijn.

06.33

Volledig uitgeput, ben ik op weg naar mijn kamer. Het kost me ontzettend veel moeite om rechtop te lopen, maar ik houd vol. Ben tenslotte een sterke kerel. Was hier niet ergens een fitnessruimte? Ik meen me zoiets te herinneren. Eens naar vragen. Meteen maakte ik het licht aan, hiermee alle schaduwen wegjagend. Ik zag nog enkele net in de muurhoeken verdwijnen. De deur liet ik open staan, het licht in de gang bleef altijd aan. Rechtop voor de spiegel staand, zag ik een zeer vermoeid uitziende jonge man, met teveel baardgroei. Doe ik morgen, beloofde ik mezelf. Waarna ik meteen onder m'n dekbed inkroop. Mijn knuffel, die ik sinds mensenheugenis heb, vastpakkend. Duim tussen m'n lippen. Zo sluit ik m'n ogen.

De geldschieter....

'Bonjour, monsieur Chalet' de Japanner klakte zijn hakken tegen elkaar en boog diep. Waterpas horizontaal, bedacht de Zwitser. Deze perfectie zeer appreciërend. Het verdere gechitchat van hem liet hij aan zijn secretaris over. Die perfect Japans sprak. Tenminste, dat vertelde men hem altijd. Zelf verstond hij er geen woord van. Hij vond het maar storend dat talen soms zo enorm van elkaar konden verschillen. Momenteel had hij echter niet de tijd of noodzaak om daar snel verandering in te brengen door Japans te gaan leren. Hij vertrouwde zijn persoonlijk secretaris volledig. Hiervoor had hij hem maandenlang laten volgen om zijn vertalingen op juistheid te laten controleren. Zijn volgers hadden hem na vele uren, dagen en weken laten weten, hem op nog niet een fout te hebben kunnen betrappen. De controleurs van de controleurs hadden hem hetzelfde verteld. Evenals hun controleurs. Gecontroleerd vertrouwen, dat is te vertrouwen. Intussen waren ze op de kelderverdieping gearriveerd. Ze liepen door een grote witte hal, bol als een koepel. Elke zijde beschikt over een drietal tunnels. In het midden van iedere zijde, gecentreerd boven de tunnels prijken verschillende symbolen. Ieder met een eigen kleur. Rood, blauw, groen en geel. Zij lopen naar links, naar rood. De witte wanden beginnen de Zwitser te irriteren. Hij vraagt Henri, zijn secretaris, na te vragen of een andere kleur mogelijk is. De Japanner lacht en klapt in zijn handen, terwijl hij ook nog op en neer buigt. Hoe gemakkelijk de Zwitser het ook mag vinden, hij wil voort maken. Tijd is geld. Dus wijst hij op z'n horloge. En die kleur wordt steeds irritanter. Hij heeft het idee dat een stip op zijn ogen ontstaat. Dan staat Henri voor hem, met een zonnebril. Inderdaad, het helpt. Henri verteld hem dat de Japanner hem net vertelde dat die witte kleur expres gekozen is, om dit soort effecten te creëren. Hun bezoekers raken ontheemd hierdoor en in combinatie met de medicijnen die ze later toegevoegd krijgen, gaan ze op zoek naar hun eigen zelf. Hun 'Ik'. Weer bereiken ze een hal, in de vorm van een halve koepel. Weer drie tunnels. 'Dit is het hart van dit onderzoekscentrum. Hier liggen hun bezoekers, in zeer comfortabele omstandigheden, gekoppeld aan machines die hun zowel monitoren als van de benodigde voeding- en andere stoffen te voorzien'. Zo vertaalt

Henri hem. De Zwitser vraagt de mogelijkheid om, enkel met zijn secretaris, door zo'n buis te lopen. En te observeren wat daar gebeurt. De Japanner stemt in, mits een van zijn persoonlijke assistentes hen, op enige afstand, volgt. Chalet knikt.

De buis die ze in lopen is van een zacht licht blauwig licht voorzien, waardoor hij de bril af kan zetten. Hij steekt deze in het pochetzakje van zijn colbert. Het enige geluid maken hun schoenen, versterkt in deze holle ruimte. Na enkele stappen staan ze bij het eerste bed. Nou ja, bed. Chalet zag een grote plastic buis, waarin zich halverwege op een haast onzichtbare plastic dwarsschot, een bed bevindt. Met erop een persoon, voorzien van elektrodes, infuusnaalden en andersoortige draden en naalden. Om het hoofd een band, als een indiaan, waar ook draden uitkruipen. Armen en benen zijn vastgebonden, ook om zijn buik en borst bevinden zich riemen. Allerlei schermen die voor de bezoekers op wanden direct voor hen geprojecteerd worden, tonen de bewakingsapparatuur. En de gebruikte parameters. Op een van de wanden ziet de Zwitser beelden die op filmopnames lijken. Hij sleept, met zijn vingertoppen op de wand gedrukt, het beeld naar een grotere wand, waar hij het, hierbij beide handen gebruikend, uitvergroet. Hij ziet een kamer met allerlei mensen. Henri kijkt hem vragend aan, waarna Chalet de jonge dame erbij vraagt. 'Wat is dit waar ik naar kijk?'

Nog een zoekende....

Op nog geen honderd kilometers ervan verwijderd, luchtlijn gerekend, vraagt André zich af, waar z'n broer zich bevindt. Ze zagen mekaar niet elke dag, maar toch minstens eens per week. Ze woonden bij elkaar in de buurt. Hij in een gehuurd klein eenpersoonsflatje, terwijl zijn familie de luxe van een eigen huis met tuin had. De twee jongsten, Merel van drie en Pieter van vijf, konden heerlijk ravotten buiten. Die vonden het telkens weer heerlijk wanneer hun oom op bezoek kwam en gek met hen deed. Zijn werkloosheid kwam hen af en toe goed uit, wanneer ze hem als oppas hadden ingehuurd. Sinds Pieter naar school ging en Merel naar de kinderopvang, was dit minder geworden. Hij had gemerkt dat zijn broer daar moeite mee had. Maar zijn aandringen een eigen gezin te stichten, was niet aan hem besteed. Daar was hij 'niet geschikt voor'. Zei hij altijd. Waarbij hij dan mysterieus lachte. Hun opvoeding was niet een met veel gevoelens geweest. Moeilijke onderwerpen waren altijd vermeden, ruzies voorkomen of gesust. Nu nog durfde hij hier met zijn broer niet dieper op in te gaan. Bang om iets aan te snijden, dat open barst.

Zijn mobiel antwoordde steevast met 'Ben er niet. Bel maar terug'. Geen al te vriendelijke boodschap, zeker als je die al zo vaak gehoord hebt. Inspreken kon niet. Een andere telefoon had ie niet. En thuis had, tijdens al zijn bezoeken, niemand de deur open gedaan. Zelfs bij zijn burens had hij navraag gedaan. Maar ook die wisten van niets. Uiteindelijk had een van hen hem in het flatgebouw binnen gelaten. De vrouw stond al bij de voordeur van zijn broers flat te wachten. Keukenschort om, kousen tot onder de knie, versleten rode sloffen. De krulspangen ontbraken gelukkig, dacht hij bij zich zelf. In een van haar handen had ze een geel labeltje, met een sleutel eraan bengelend, vast tussen duim en wijsvinger. Ze knikte hem toe als welkom en zei 'Deze heeft hij me ooit gegeven. Enkel voor noodgevallen, zei hij er toen nog bij. En dit lijkt me een noodgeval. U zoekt hem nu al een week, geloof ik?' Hij bevestigde dat, liep op haar toe en wilde de sleutel van haar overnemen. Zij trok echter meteen haar hand terug en zei 'Die heeft hij aan mij gegeven'. André kijkt haar boos aan. 'Het gaat om mijn broer, godverdommese trut. Geef me die sleutel. Hier.

Nu!'. Deze reactie had ze schijnbaar niet verwacht, want ze had haarzelf zo opgesteld, dat ze meteen bij het slot had gekund. Maar daardoor niet verder naar achteren kon. Ze kon enkel opzij, tegen de balustrade aan, van de dertiende verdieping. Daarop zuchtte ze en liet de sleutel in zijn geopende handpalm vallen. Beiden draaiden daarna om elkaar, om van plek te wisselen. Zodat hij de deur van zijn broers flat open kon duwen.

Hoewel ze elkaar bijna wekelijks zagen, was hij nooit eerder hier binnen geweest. Dit realiseerde hij zich vooral bij het zien van de enorme berg aan, ja wat? Kleren, schoenen, tassen. Plastic supermarkttassen. Vleesverpakkingen, schimmeland. En dan heeft hij nog enkel naar de allereerste hoek in de gang gekeken. Hij hoort hoe de buurvrouw 'Oh, nee' roept, nog voordat ze een stap in de woning gezet heeft. Hij draait zich naar haar om en duwt de voordeur voor haar neus dicht. De lichtknop aan de muur leidt naar een niet bestaande lamp. Het blijft duister daardoor. Links een slaapkamer. Hij ziet een kleerkast. Alle deuren en la's staan open en puilen uit. Truien, sokken, ondergoed. Broeken, schoenen, tassen. Stoffen en plastic. Nog meer supermarkttassen. Cd's. Mappen, vol ongeordend papier. Posters, opgerold. Stofnesten overal. Spinnenwebben in iedere hoek. Het raam met kranten afgeplakt. Terug in de gang, nog steeds nergens licht of lampen, loopt hij het kleine keukentje in. In een hoek staan zakken met afval. Open. Vliegen eromheen. Hij neemt een zakdoek uit z'n broekzak en houdt deze voor zijn neusgaten. De stank wordt enkel erger. Overal liggen verpakkingen, van etenswaar. Met en zonder resten. Hij begrijpt niet hoe zijn broer hier kon leven en tegelijkertijd bij hun kun doen alsof niets aan de hand was. Steeds schone kleren en zich zelf goed verzorgend. Nee, dit kon niet kloppen. Geen foto's. Niets persoonlijks. Oud meubilair, haast onzichtbaar onder de bergen afval. In een hoek van de L-vormige kamer, met grote ramen, zonder gordijnen, staat een kast. Met lades en een kast. De la's staan open, maar zijn leeg. In de kast staat een ordner. Verder niets behalve, ook zelfs hier, stof. Enkele handbeschreven vellen bevinden zich in de map. Die hij onder zijn arm neemt, waarna hij naar de voordeur loopt. Weg uit het stinkhol. Zodra hij de buurvrouw weer ziet staan, kan hij zich niet

voorstellen dat zijn broer haar in zijn woning gewenst zou hebben, waarop hij zegt 'Kom terug'. Hierbij de sleutel tijdens het voorbij lopen tonend.

Andere(n) dromen....

07:00

De wekker wekt me. Mijn linkerarm kan de knop enkel bereiken door op te staan. Wetend dat anders de kans door te slapen erg groot is. En dat kan ik me niet permitteren. Vooral vandaag niet. De 'grote baas' van het hoofdkantoor komt op bezoek. En daar wil ik graag bij zijn. Hij schijnt een stuk, te zijn. Tenminste dat vertelde Cecile haar laatst, tijdens een koffiepauze. Haar en Emma. Ze waren intussen niet alleen collega's, maar ook vriendinnen. Altijd zaten ze als drie tienermeisjes te giebelen en gniffelen. Ik glimlachte bij dat beeld, terwijl ik naar beneden liep en plaats nam op de zitting. Me even totaal ontspannend, versterkt door de afname van druk op mijn blaas. In de keuken zet ik eerst m'n laptop aan, voordat ik de waterkoker vul. M'n ontbijt nuttig ik, terwijl ik me in shownieuwsachtige berichten stort. Prinsen, prinsessen, acteurs en actrices zijn m'n leven. Daar wil ik alles van weten. Prinses zijn, is nog steeds m'n droom. Terwijl ik een douche neemt, toont de spiegel dat ik me zeker kan laten zien. Mooie rondingen overal. Niet te veel en niet te weinig. Te gemiddeld, misschien? Wanneer ik aan Emma's prachtige, lange bos rood, krullend haar denk, weet ik dat ik daarmee niet kan concurreren. Maar mijn charmes en snel ontvlambaar libido zorgen bij veel mannen voor de juiste combinatie. Als een sleutel op een kluis.

08:00

Tijdens de busreis naar kantoor, ontmoet ik Erwin. Zoals haast elke dag. Hij bloost, zoals altijd. En stottert 'Goede morgen'. Ook als haast iedere voorgaande dag. Waarna ik naast hem ga zitten. Extra door hem, voor mij, vrij gehouden door z'n tas erop te plaatsen. Vele boze blikken, zonder blikken of blozen, trotserend. Wat kan echte liefde toch mooi zijn. Elke dag weer, denk ik dat. En gaat een siddering door m'n lijf, als op dit moment. In stilte zitten we zo, samen zwijgend, dertig minuten naast elkaar. Ondanks allerlei bochten, drempels, metrorails en noem maar op, nooit stoten onze benen elkaar hierdoor aan. Bij elkaar, naast elkaar en toch alleen. Als een oud getrouwd koppel. Of ze hebben over elke zin en elk woord, ruzie. Of ze zwijgen elkaar dood. Bij de uitstap

staat hij gereed me te ondersteunen, als een ware gentleman. We lopen, nog net niet gearmd, naar het bedrijventerrein waar we werken.

08:40

Achter de balie bij de entree zit Cecile, die me met enkele luchtzoenen begroet. Die ik meteen op dezelfde wijze beantwoord. Naast haar, enkele meters van haar af, zit een goed uitziende jonge man in uniform. Bewaking, zie ik. Een hele mooie, vind ik. Hierdoor kijk ik niet voldoende naar voren en loop ik tegen Felix op, die ook net binnen komt. Mijn chef. Ook al zo'n lekker ding. Vooral z'n kontje, bevalt me zeer goed. Zeer stevig vooral. 'Kom je zo meteen even naar mijn kantoor?' Het klinkt als een vraag, maar ik weet dat dit geen verzoek is. Dus hang ik snel mijn jas aan de kapstok, ga even met m'n handen door het haar, controleer mijn make-up, zie in de spiegel dat alles goed is en loop naar de deur van zijn kantoor, die nog steeds open staat. Wachtend op mij. Hij staat voor een raam, met de rug naar de kantoorruimte. 'Maak je de deur dicht?' Weer zo'n opgedragen vraag. Die ik ook meteen uitvoer. Na de klik van de deur, zegt hij terwijl hij nog steeds naar buiten kijkt, of tenminste in die richting gedraaid staat 'Je weet dat vandaag een belangrijke dag is, voor het gehele kantoor. En misschien ook wel voor mij persoonlijk'. Dat laatste wist ik niet, nee. Maar knikken of schudden met m'n hoofd heeft geen doel. Dus blijf ik stil, staan. 'Wanneer de grote baas echt overtuigd is van mijn capaciteiten en talenten, is een baan op het hoofdkantoor nog maar een kwestie van tijd. Stel je dat eens voor'. Hierbij draaide hij zich om, naar mij toe. Ik zie een lachend gezicht en ook een vriendelijke blik, maar ergens daartussenin zie ik iets als een soort van zwarte schaduw. Alsof hij een gespleten masker draagt. Uit ervaring weet ik intussen dat Felix een geslepen mannetje kan zijn, die alles aan zal wenden om zijn doelen te bereiken. Dus blijf ik op mijn qui-vive. 'Uiteraard weet hij via de officiële kanalen en rapportages al dat ik geschikt ben. Maar als mijn direct personeel daarnaast nog zou bevestigen dat ik ook als chef, als collega, als mens een toffe peer ben'. Zelf heeft hij intussen plaats genomen in zijn super ergonomisch aanpasbare stoel, achter zijn bureau. Waarop ondermeer twee halfronde toetsenborden staan. Het

ermee te bedienen scherm, hangt aan een flexibele arm, bevestigd aan het bureau. En bevindt zich naast het bureau, parallel aan de linkerzijde ervan. Hij zwijgt en kijkt me vragend aan. Beide armen half gebogen gespreid naar voren. 'Wat vind je ervan?' vraagt hij. Ik weet niet precies wat hij van me wil. Moet ik eerlijk zijn, of net niet? 'Chef' zeg ik met een hoorbaar zenuwachtige stem. 'Wat verwacht je van me? De waarheid? Of moet ik iets verzinnen?' Aan zijn gezicht meen ik op te merken dat hij niet blij is met mijn vraag. 'Hoe bedoel je dit? Ben ik zo'n slechte chef, dan?' Zijn vrolijk gezicht is geheel verdwenen. 'Zie je, dat bedoel ik nu. Wat is slecht? Misschien wil jouw baas wel iemand die helemaal niet vriendelijk omgaat met zijn mensen. En niet het bed met ze induikt, of ze zouden er al beter door gaan werken. Welk belang is het belangrijkste?' Ik kijk hem aan, nog steeds staand en meen een blik van herkenning te ontwaren. 'Luister' ga ik verder 'ik zou de grote baas graag eens willen spreken, hij schijnt nogal een stuk te zijn, heb ik begrepen'. Hiermee tover ik weer een kleine glimlach op zijn strakke mond. 'Maar niet om jouw carrière te verpesten. En liegen doe ik al helemaal niet. Niet voor jou'. De glimlach lijkt alweer verdwenen. Recht op zijn stoel zittend, aan het bureau geschoven, waar zijn beide handen in elkaar gevouwen op neergelegd zijn. Zo heeft hij me net toegehoord. We zwijgen een hele tijd. Ik kijk naar hem en zie dat zijn blik op niets in deze kamer gericht zal zijn. Zou hij het merken, als ik weg loop? Vraag ik me af. Wanneer het me lang genoeg geduurd heeft, zeg ik 'Chef?' Te zacht. 'Chef'. Nog steeds niets. Opeens zie ik beweging. Zijn hoofd draait omhoog. Verbaasd kijkt hij me aan. 'Ja?' Voor ik mijn mond open, wuift hij me weg. Met zijn linkerhand. Ik draai me om, sluit de deur weer achter me en loop naar m'n eigen bureau.

09:30

Met Cecile en Emma zit ik weer aan ons ronde tafeltje, in de kantine. Ieder een glas thee. Onze collega's bespiedend. Vooral de mannelijke, om hun uiterlijke kenmerken te beoordelen. Lengte, bouw, gezicht, neus. We lachen wat af, zo. Onze vrouwelijke collega's ondergaan vooral een beoordeling over hun kleding. Modieus, trendy, ouderwets, vreselijk. Van alles komt voorbij. En

af en toe ook vrouwen die iets bij ons teweeg brachten. Op Emma's eerste werkdag was het meteen raak bij mij. En heb ik direct alles in het werk gesteld om alles over haar te weten te komen. Dankzij Cecile 's hulp was dat niet zo moeilijk gebleken. Daar alle nieuwelingen zich bij haar dienen te melden. Ook zij bleek zeer onder de indruk van Emma te zijn, waardoor een uitbreiding van onze vriendenkring met vijftig procent plaats vond. Erwin vonden we alledrie 'adorable'. Zo lief en schattig. Maar niets om een relatie mee te beginnen. Nee, daarvoor waren betere genen vereist. Ik moest aan mijn toekomst denken. En vaak was dat niet meer dan trouwen en kinderen krijgen. Hoe goed je ook bent. Hoeveel titels je ook hebt. Ben je vrouw? Jammer dan. Vaak genoeg heb ik vrouwen zo zien afbranden. Nee, dan zorg ik liever voor een mooie, rijke man. Waarmee ik mooie, rijke kinderen kan maken. In een mooi, rijk huis wonend. Misschien geen echte prinses, maar wel als een prinses. Dit overdenkend, merkte ik dat ik het gesprek waar mijn beide vriendinnen middenin zaten, geheel aan mij voorbij was gegaan. Eraan denkend dit even aan hen te melden, zie ik een man door het gangpad van de kantine lopen die om mijn aandacht schreeuwt. Meteen grijp ik met mijn rechterhand naar m'n schoot. Druk mijn handpalm plat ertegen en eronder. Mijn linker elleboog rust op het tafeltje. Hiermee ondersteunt mijn andere handpalm, de bovenkant van mijn hoofd, dat naar beneden gericht is. Gesloten ogen, rustig ademend. De druk van de andere hand afnemend. De golven nemen af. Van binnenuit komend. Alsof iets naar buiten wilde barsten. Na een diepe zucht, kijk ik weer omhoog. Naar twee, hun handen voor hun monden geslagen, vrouwen. Met open ogen. Verbazing of afschuw? Wat is het dat ik zie? 'Ben jij net?' fluistert Cecile samenzweerderig. 'Klaar gekomen?' vult Emma aan. Ik meen getwinkel in hun ogen waar te nemen en knik bevestigend. Hun 'Wow' en 'Shit, zeg', 'Ben je mal?' vindt minder luidruchtig plaats als ze wellicht gewent hadden. Ieder slaat een arm om me heen en ik om hen. Elkaar zo 'grouphuggend' barsten we in, zo stil als mogelijk, gekir uit.

07:00

Haar wekker loopt af, ik kan nog even liggen blijven. En draai me om. Sluit mijn ogen. Alsof het maar een seconde geduurd heeft, hoor ik haar stem al roepen. 'Schat, kom je?' Zodra ik m'n ogen open, zie ik dat we intussen zeven minuten verder zijn. Blij gestemd, zoals elke dag, loop ik naar beneden. Meteen de keuken in. Ik kus haar, terwijl ze nog aan het aanrecht staat. Ze geeft me nog een luchtzoen, terwijl ik me op weg begeef naar het toilet op de badkamer, waardoor mijn blaas tijdelijk ontheven werd van de afsluitfunctie. In de badkamer bewaren we ook ons schoon ondergoed, waar ik gebruik van maak om enigszins gekleed met haar te ontbijten.

08:00

Samen rijden we in onze super-de-luxe SUV naar onze werkplek. Een onderzoeksbureau aangaande genetische wetenschappen. Door mijzelf geïnitieerd en opgericht. Alle resultaten kwamen hier gecentreerd bijeen. En konden op elkaar afgestemd worden. Zodat nergens meer dubbele onderzoeken plaats vonden. En dat anderen weer voort konden borduren op resultaten. Zo bleef de ontwikkeling gaande. Als een perpetuum mobile.

09:00

Nadat ik de auto geparkeerd heb op mijn directieplek, neem ik afscheid van mijn echtgenote, Wanda. Die hier werkt als Human Resources Manager. De baas van personeelszaken, zei men daar vroeger tegen. En dat was ze inderdaad ook. Zij bepaalde wie binnen kwam. Hoog of laag, deed er niet toe. Het moest kwaliteit zijn. Zij bewaakte mijn fortuin met vele malen meer passie, dan ikzelf. Vanuit haar functie was ze ook mededirectielid. En een hele goeie, had ik gemerkt. Dat ze daardoor soms, nadat we heerlijk stomende seks gehad hebben, met directiezaken aankwam, nam ik haar niet kwalijk. Mits we niet, uiteindelijk, de seks overslaan.

Ik groet mijn secretaresse, Emma, die er weer schitterend uitziet, vandaag. Ik zeg haar dat en zie haar blozen. Zoals elke dag. Wanneer ik net in mijn stoel zit, vliegt de deur naar mijn kantoor open en staat Felix voor me. 'Erwin, dit kan zo niet langer. Je kunt

de baas zijn en alles, en met haar getrouwd zijn. Of whatever. Maar ik pik het niet meer van die trut. Heb je me begrepen?' Hij staat met zijn armen te zwaaien, zijn krullen wiebelen alle kanten uit, door het gedraai van zijn hoofd. 'Rustig maar, Felix' zeg ik, zachtjes. Ik wijs naar de stoel, nodig hem uit te gaan zitten. Wat hij uiteindelijk ook doet. Emma brengt een glaasje water en vraagt of hij misschien thee wenst of koffie. Hij drinkt het glas in een teug leeg en wijst ernaar. 'Nog wat water?' Hij knikt. Wanneer ze hem het glas gereikt heeft, sluit ze de deur bij haar vertrek. Door de wijze waarop ik zit kan ik met een simpele vingerbeweging, ongemerkt de opnameapparatuur starten. Maar dat doe ik niet. Niet meer. Ik druk op de knop ernaast. Die is rood van kleur. En direct verbonden met de bedrijfsbewakingsdienst. In de tussentijd zwijg ik. Hij ook. Afwachtend wat komen gaat. Deze interrupties van hem waren tot nu toe goed voor hem afgelopen. Daar ging ik vandaag een einde aan maken. Aan zijn happy endings. Om echter te voorkomen dat hij door zijn boosheid, mij aan zou grijpen, lijkt me de aanwezigheid van een sterke kerel wel een goed idee. Zodra deze binnen is gestormd, Felix 'what the fuck is dit?' geroepen heeft, vertel ik hem dat hij per direct ontslagen is. 'Waarbij wij alle contractuele afspraken, mits juridisch noodzakelijk, na zullen komen'. Ik zie hoe hij me verbaasd aan kijkt. 'Dit meen je niet, Erwin. Zeg me dat het een grap is. Dat je me even wil laten schrikken. Kom op, man. Zeg dat dan'. Ik schud mijn hoofd en zeg 'Maak je vort kerel. Ik wil je nooit meer zien'. 'Ga je nu elke kerel ontslaan die met jouw wijf geneukt heeft? Hee, hoor je me wel? Is dat je bedoeling? Neem je dan ook meteen alle vrouwen te grazen, waar ze het mee doet? Jij weet werkelijk niet wat voor vlees je in de kuip hebt. Hè?' Met mijn rechterhand maak ik een beweging alsof ik een vlieg weg sla. De kaalhoofdige, goed uitzierende man in uniform begrijpt me meteen, neemt Felix vast in zijn kraag, tilt hem op en draagt hem mijn kantoor uit.

10:00

Ik zit tegenover haar. Aan haar bureau. Dit is niet de eerste keer dat we dit gesprek voeren. Ik weet dat zij moeite heeft monogaam te zijn, waarbij ik me al gelukkig prijs een ervan te mogen zijn. En wie kan een ander mens als bezit behandelen? Enkel omdat ze van

elkaar houden. Wat een onzin. Ze weet dat ik er zo over denk en zelf naar handel, gelijk zij. Het probleem erbij is het gebrek aan discretie, van de anderen. Die er fier op zijn en over vertellen. Terwijl tegelijkertijd de gedragen moraal het verafschuwt. Stiekemerds.

Felix is een vertegenwoordiger van die dubbele moraal. Hij heeft Wanda meerdere keren gevolgd, bij haar bezoeken aan anderen. En indien hem dat enigszins lukte, heeft hij deze ontmoetingen gefilmd. Een ervan had op een strand plaats gevonden, had ze mij verteld. Terwijl ze op haar rug lag, met een jonge vrouw tussen haar benen, zag ze iets glinsteren vanaf de rand van een duin. Hoewel ze niet exhibitionistisch is, heeft ze er absoluut geen moeite mee haar naakte lijf aan anderen te tonen. Ze maakten niet voor niets gebruik van het naturistendeel op het strand. Ook is ze wel eens bereid een showtje te tonen, zeg maar. Strippen of zo. Dus terwijl ze zo goed als zeker wist dat ze gefotografeerd of gefilmd werd, begon ze nog meer te kronkelen en te steunen. Het enthousiasme van haar jonge minnares nam hierdoor toe, haar passie uit alle zenuweindes halend. Tot het uiterste gaand. Ze hadden, volgens Wanda, een 'perfecte geilmakende show' opgevoerd. Niet wetende wie dat was. Dit maakte het voor haar nog extra spannend. Ooit zei ze daarover, tegen mij 'Het is best een opwindend idee, om te weten dat een kerel zich aftrekt en klaar komt, terwijl hij naar mij kijkt. Dat is een soort van macht'. Maar, terugkomend op Felix. Hij was diegene, die de beelden inderdaad gefilmd bleek te hebben. Trots had hij ze aan collega's getoond. Via zijn bedrijfsmail waren ze op de bedrijfsserver terecht gekomen. Waardoor ze door een IT-medewerkster opgemerkt werden. Het duurde echter, door gewijzigde prioriteiten, vele dagen voordat zij deze bekeek. Nadat ze dat gedaan had, was ze heel hard gaan nadenken over wat ze hier nu mee moest. Daar heeft ze enkele dagen, met een weekeinde ertussen, de tijd voor genomen. Toen is ze gaan zoeken naar de collega die dit binnengehaald had. Ze kende hem en vond hem maar een akelig mannetje. Zeer arrogant. Weet altijd alles beter. Kletst door alles en iedereen heen. Nooit haalt hij deadlines. Dat maakte het voor haar gemakkelijker om haar telefoon te nemen en haar chef te

bellen. Toen ik Wanda, nadat we wisten dat ze door Felix gefilmd was, vroeg of ze het ook een opwindend idee vond, wanneer Felix daarbij stond te masturberen, knikte ze enkel. Met een glimlach op haar mond.

Ze vertelde me wat Felix ontdekt zou kunnen hebben. Gistermiddag had ze, vlak na de lunch, een afspraak met de bewaker gehad. Die, die Felix naar buiten gedragen had. De kale. Waarbij ze met zijn auto, een terreinwagen, naar afgelegen groen, gereden zijn. Om met elkaar te 'nou ja, je weet wel'. 'Of jullie gevolgd zijn, weet je niet?' Ze schudt haar hoofd. 'Ik reed niet. Me lijkt dat een bewaker daarop getraind is. Om zoiets te zien, in de achteruitkijkspiegel. Denk je niet?' Ik ontkwam er niet aan, te knikken. Ik maakte nog wat afspraken met haar over de sollicitatieprocedure rond Felix, waarbij ik me afvroeg of vervanging noodzakelijk was. De crisis begon ons ook te raken. Nog maar zeer minimaal. Maar voorzorgen is altijd beter, zeiden onze ouders niet voor niets.

12:00

Ik jog mijn dagelijks rondje door het ons omringende park. Het gazon is overal prachtig groen en voorzien van looppaden. Bomen staan her en der omhoog te rijzen, volop in blad. Het verkeer bevindt zich achter een wal van natuurlijk materiaal, dat nauwelijks onderhoud nodig had. Op mijn uitdrukkelijke wens en door mijn bedrijf mede gefinancierd. Net zoals het gehele park. De projectontwikkelaars hadden alleen maar beton en stenen in gedachten gehad. Dat was volgens hen 'modern, vooruitziend en innovatief'. En vooral goedkoop, had ik me bedacht. Maar ik wenste niet in zo'n project te stappen. Onze eisen, als bedrijf, waren simpel. 'Natuurlijk, fris en groen'. Vele personeelsleden reizen de laatste kilometers naar dit bedrijventerrein per lightrail. Gratis. Plus gratis en bewaakte parkeerplaats. Ook een ontwerp uit mijn bedrijf afkomstig. Ik nader, terwijl ik dit alles door mijn hoofd laat gaan, mijn voorlaatste bocht. Vlak voordat ik een lichte zijligging wil innemen, om de bocht op de snelst mogelijk wijze te passeren, om mijn eigen record weer scherper te stellen, springt iemand op het pad. 'Ga weg, man' roep ik nog. Maar dat is hij niet

van plan, waardoor ik in volle vaart op hem afren, terwijl ik stil probeer te komen, zonder te vallen. Mijn armen vooruit gestrekt, duw ik hem vooruit, waarop hij valt en ik struikel. Met mijn benen op zijn hoofd terecht komend. 'Jij, fucking idioot dat je bent' schreeuw ik, nog voordat ik rechtop sta. 'Wat denk jij wel, waar je mee bezig bent?' Ik laat mijn handen op mijn knieën rusten. Zo voorover gebogen, richt ik mijn hoofd op en zie voor het eerst zijn gezicht. Hij ligt roerloos op de grond. 'Is dat bloed?' vraag ik, bij het zien van een roodbruine vloeistof die vanuit zijn hoofd lijkt te komen. 'Kan iemand politie en ambulance bellen?' vraag ik verschillende mensen, die allen snel doorlopen. Ik kniel naast hem neer en voel in diens binnenzakken. Daar vind ik een apparaat waarmee ik zelf de alarmdiensten bel. Waarna ik naast hem ga zitten, op de grond. In kleermakerszit. Ik neem zijn, nog warme, rechterhand vast met mijn beide handen. En wacht op wat komen gaat.

Intussen....

'Chef, er piept hier iets' roept een vrouwenstem uit een van de andere tunnels. De Japanse projectleider, gevolgd door een stel anderen in witte jassen, stuiven de tunnel in als een karretje in het spookhuis. De Zwitser ziet het gebeuren en vraagt wat er aan de hand is. Hun fraai ogende begeleidster kan hen daar geen antwoord op geven, zoals ze laat blijken door haar schouders omhoog te trekken. 'Nou, dan gaan we toch even kijken. Me dunkt dat ik dat als grootste aandeelhouder toch wel mag?' Blijkbaar verstaat ze niet enkel Japans, denkt hij wanneer hij haar ziet buigen. Haar beide handpalmen tegen elkaar, aan haar mond. 'Er wordt tenminste niet in paniek rond gerend. Dat lijkt me toch al een gunstig voorteken. Denk je niet?' Hierbij slaat hij zijn gastheer nogal hard op een van diens schouders. Deze schrikt hier niet van. Noch heeft hij bewogen. Terwijl Chalets hand wel degelijk stevig contact maakte. Hij bekijkt ietwat verbaasd naar zijn hand en dan naar de man. 'Ik zag u komen. In raam. Ook klap zag ik aankomen' zei hij moeizaam in Chalets landstaal. Die daarop lachte en in zijn handen klapte. 'Goed van u, zeg'. De Aziaat keek hem vernederend aan. Alsof hij hem het liefste onder een hak van zijn schoen zou vermorzelen, als een insect. Waarop de bezoeker zich verontschuldigde, gevolgd door een glimlach naar Henri. Die wist dat hij af en toe van dergelijke toneelspelletjes speelde. De reden ervan had hij nog niet kunnen achterhalen. Wat hij er wel van geleerd had was, dat als je rijk bent, je alles mag, als je dat zou willen. Wanneer iemand anders die klap gegeven had, was die misschien al onthoofd geweest. Bij wijze van spreken. Meteen trok hij zijn knoopje van zijn hemd los, achter de al los zittende stropdasknoop.

'Deze beelden' zo begint een Engels sprekende, in een witte jas gehesen, man. Voorzien van grijs haar. Kort en stekelig. Ook om zijn mond. Het ronde gezicht leek nog ronder te worden wanneer hij sprak. 'zijn een weergave van hetgeen in het hoofd van deze bezoeker plaats vindt. Zoals hij of zij hun fantasiewereld beleeft. Hun fantasieën, let wel. Hun. Niet van ons afkomstig. Het enige dat wij hen toegevoegd hebben, zijn de vijf andere deelnemers. Die komen bij iedereen weer terug. In de beelden'. Hier last hij

een pauze in. Hij kijkt of nog iedereen volgt en vervolgd zijn verhaal. 'Wat we al eerder meenden te bemerken, in eerdere onderzoeken, wordt ook nu weer zichtbaar. Ten eerste en de minst opmerkelijke, is dat bij roodharige vrouwen meer uitval is, dan bij niet roodharigen'. Dat meende Henri ook al bemerkt te hebben. Dat aantal was inderdaad de afgelopen jaren fors toegenomen. 'Het belangrijkste fenomeen is echter van geheel andere aard. Alle deelnemers worden in clusters verdeeld. Waar we nu voor staan is een deelnemer van een cluster van zes. Komt u gerust dichterbij. Er is niets ernstigs of akeligs te zien, hoor'. Hij stapt opzij zodat Chalet meteen rechtdoor naar het raam kan lopen. Hij ziet inderdaad een soortgelijk beeld als voorheen. In de andere tunnelbuis. Het scherm waarop hij bij de andere beelden van mensen in een kamer zag, was hier enkel voorzien van horizontale zwartgrijze strepen. Alsof de verbinding verbroken was. Zou dat de reden van de piep zijn? Hij deelde zijn vermoeden met zijn secretaris, die instemde. Samen liepen ze terug. 'Een dergelijk cluster wordt middels computers aangestuurd. En alle deelnemers zijn daar rechtstreeks mee gekoppeld. Technisch is het daardoor mogelijk dat het ene brein het andere beïnvloedt. Zoiets vergt enorme inspanning voor dat brein. En de eigenaar daarvan. De deelnemer. Daarom denken wij, vinden dergelijke koppelingen maar mondjesmaat plaats. Bovendien waren ze telkens van zeer korte duur. Minder dan secondes, vaak. Alsof iemand aanklopte en merkte 'dit wordt niks''. Hiermee ontlokte hij zelfs een glimlach op het gezicht van de projectleider, zag Henri. Die, net als de overigen, naar hij aannam, wachtte op de apotheose. 'In dit cluster' hij wees met zijn duim naar achteren, over zijn schouder. 'Schijnen we over meerdere sterke breinen te beschikken. Die elkaar lijken te beïnvloeden. En niet enkel in hun eigen werelden. Maar ook in die van anderen. Welke rol ze daarin ook spelen, ze zullen alles in het werk stellen ook daar hun invloed te laten gelden'. Hij zwijgt, kijkt even zijn toehoorders aan, rond kijkend door de hal waarin ze staan. Personeel van betrokken afdelingen is ook nog toegestroomd. Henri hoort een jonge vrouw zeggen 'Dat is professor Xang. Die kun je anders nooit zien of horen. Kom. Gauw'. Hij liet hen door, intussen op een van zijn mobiele apparaten naar de professor surfend. 'Beseft u wat dat betekent?'

vraagt hij. Indringend, met zijn voet erbij stampend. Het zwijgen als ontkenning beschouwend, draait hij zich om en wijst naar het raam, waarachter een deelnemer ligt. 'In het hoofd van deze man, in diens brein dus, is het brein van iemand anders gekropen'. Hij sprak de woorden boos uit. Kwaad. 'En daardoor is deze deelnemer nu dood'. Zijn hoofd zakte voorover, zijn stem was intussen afgenomen. Alsof hij die last persoonlijk droeg, leek hij in de grond te zakken. Dat gebeurde echter niet, hij ging zitten. Op de rand van de verhoging waar hij net nog op stond. De professor zei verder niets meer. Totdat dit bij iemand was doorgedrongen, leek iedereen wel bevroren te zijn. Bang iets verkeerd te doen. 'En wat is het probleem?' vraagt de Zwitser. Zo bot als een Zwitsers zakmes nooit zal zijn. Henri had een opspringende professor verwacht met een tirade aan verwensingen. Maar niets van dit alles. Integendeel. Hij begint hardop te lachen. Te giechelen, lijkt het soms wel. Hierbij slaat hij met beide handen op beide knieën. De Zwitser en zijn secretaris kijken elkaar meewarig aan en wachten. Na enkele minuten, stopt hij ineens. Springt op. Recht op de zakenman af, waarop Henri voor hem springt. 'Ho maar. Professor, denk aan uw naam'. 'Mijn naam. Wie bent u om mij dat te zeggen? Ik ken u helemaal niet. Ga opzij'. Daarop duwde hij hem ruw aan de kant. De Zwitser torende boven de Japanner uit, maar was zeer beducht voor hem. Geen idee wat hem te wachten staat. De wetenschapper zegt tegen hem, met een vriendelijke en rustige vaste stem 'Denkt u dat u de hemel kopen kunt, monsieur Chalet?' 'Er is geen hemel, professor. U als wetenschapper moet dat toch weten'. 'Waarom weet u dat zo zeker? Deze mensen hier' hij wijst de tunnels aan 'menen ook dat ze hun echte leven leiden. Maar doen ze dat? Hun echte leven leiden? In hun fantasie. Of was het toch echt? Hoe zat het ook alweer? Ze geven ons de controle over hun leven. Zoals wij dat iedere dag weer opnieuw doen. De controle uit handen geven. Als we in de trein stappen, de bus. De straat oversteken. Computers die betalingen voor ons verrichten. Steeds verder gaat dat. Uiteindelijk nemen de machines het over'. Hierop begint de Zwitser hardop te lachen. 'U hebt te veel sci-fi gekeken'. Waarop hij verder lacht. 'En weet u professor, wanneer geld te verdienen is aan machines, dan zal ik de eerste zijn. Want, geld professor, geld, dat is de echte God van deze wereld'.

De projectleider ontfermt zich over de professor en laat hem, onder begeleiding vertrekken. Waarna hij zich tot de overgebleven toehoorders richt, met de vraag of iemand nog vragen wenst te stellen of anderszins iets wenst toe te voegen. Weer was het de geldschietter, die aangaf nog niet gereed te zijn. 'Waarom is dit sterfgeval voor de professor zo'n enorm probleem? Er zijn toch eerder uitvallers geweest? Neem al die roodharigen, bijvoorbeeld'. Chalet weet niet of het mogelijk is, maar het lijkt dat de Aziaat zijn ogen tot nog kleinere spleetjes weet te transformeren. 'Monsieur Chalet, daarbij is niemand overleden. De reden dat deze niet meer konden deelnemen was simpelweg omdat het voor hun lichaam te zwaar werd. Door de combinatie van de middelen, die we hier testen en onderzoeken. Die iedereen in gepaste mate en hoeveelheden ontvangt. Daarbij was ook geen sprake van breininbraken, als ik dat zo mag verwoorden. Maar enkel een reactie op de chemische middelen. Ons lijkt dat een wezenlijk verschil. Begrijpt u?' Henri ziet hoe zijn baas knikt. Waarna Henri de Japanner voor het eerst ziet glimlachen. Blijkbaar gaat deze ervan uit dat nu alles gezegd is, waarop hij in zijn handen klapt en roept 'Kom, we gaan'. 'Neemt u me niet kwalijk' zegt Chalet echter. 'Een vraagje nog'. De glimlach blijkt alweer verdwenen en vervangen door een strakgetrokken mond. Hij blijft staan en kijkt hem benieuwd aan. 'Kunnen we dat beheersbaar maken? Op de een of andere manier. Het in breinen inbreken?'

Zoekende nummer 3....

Kim begrijpt er niets van. Cecile is nu al dagenlang niet meer op haar werk verschenen. En dat terwijl ze net sinds enkele weken over de beste plek mochten beschikken. Daar had ze jarenlang voor gevochten en hard gewerkt, zoals ze van de andere vrouwen gehoord had. Ze was bijzonder populair bij de mannen. En als ze Kim meenam al zeker. Maar er kwamen ook af en toe verzoeken van vrouwen. En zelfs echtparen. Dat ze dus de nummer één van het huis was, was niet verbazingwekkend. Des te onbegrijpelijker is haar wegblijven. 'Enkele jaartjes hard werken en ik kan gaan rentenieren' had ze vorige week nog tegen haar gezegd. Er waren veel teleurgestelde klanten de afgelopen dagen. Kim deed haar best haar vriendin zo goed als mogelijk te vervangen, maar zij beschikt niet over haar charisma en zelfverzekerdheid.

Na weer een zware avond en nacht, loopt ze naar haar woning. Bij een van de kruisingen blijft ze staan. Ze weet dat rechts naar de woning van Cecile voert. Haar leven heeft haar geleerd nooit haar neus in andermans zaken te steken. Maar dit vindt ze anders. Het gaat om iemand die ze al langer kent en die haar dierbaar is. Ze kan sowieso gewoon een kijkje gaan nemen. En dan ziet ze wel verder. Aangekomen ziet ze dat het adres leidt tot een enorm lange gemetselde trap, naar een hoog geplaatste voordeur. Geperst tussen twee bakstenen wanden. Niet veel te zien, constateert ze. Aan elke zijde van de trap bevindt zich ook een voordeur. Ze belt aan bij de linkse. Een smetteloos wit gordijn, verhindert inkijk, door het glas. Ze ziet er een vinger achter haken, waarna door een spleetje een oog naar haar kijkt. Voordat de deur open gaat, wordt het gordijn recht getrokken. Een half voorover gebogen oude vrouw, steunend op een stok, met een ouderwets schooljuffrouwachtig knotje, van haar prachtige grijze haar gemaakt. Met een ontzettend vriendelijk en nog stevig klinkende stem heet ze haar welkom en vraagt ze naar 'de redenen van haar bezoek'. Zodra ze zegt een vriendin van haar buurvrouw, Cecile, te zijn, gaat de deur helemaal open en vraagt de vrouw 'Lust u misschien een kopje thee?' Hoewel ze doodmoe is en ze niks liever wil dan slapen, gaat ze toch op dit voorstel in. Ze laat haar passeren om door te lopen waardoor ze al snel in de

woonkamer staat. Ook hier is alles smetteloos schoon en zuiver, valt haar op. Zij slaagde daar nooit in, om haar woning zo schoon te krijgen. 'Ga zitten, meisje' zei ze, terwijl ze zelf naar de keuken liep. De stoel waarin ze is gaan zitten, is een oude maar goed onderhouden en verzorgde houten fauteuil, met donkerrode stof. Ook het overige meubilair lijkt Kim al zeer oud, als mevrouw zelf. Nog steeds dezelfde meubels als bij haar trouwdag? Aan een muur ziet ze een verzameling foto's hangen. Van zwartwit tot kleur. Ze staat op en loopt ernaartoe. In het midden hangt, naar ze vermoedt, haar trouwfoto. Een mooie jonge vrouw, knap zelfs, en een even zo mooie jonge man. Beide verwachtingsvol en hoopvol over de toekomst. 'Johan, zo heette hij' hoorde ze de gastvrouw zeggen. Waarna ze weer naar de stoel terugliep. 'Negen kinderen heeft hij me geschonken'. Kim trekt een bewonderende blik. De vrouw glimlacht, terwijl ze haar blik nog steeds op de muur heeft gericht. Herinneringen ophalend wellicht. 'Maar vertel eens, kind' zegt ze opeens 'Wat is er met Cecile aan de hand?' Ze loopt naar een eetkamerstoel, die naast de fauteuil staat en neemt daarop plaats. 'Op andere kan ik niet meer zitten. Reuma'. Kim ziet dat op het tafeltje voor haar, intussen een kop thee staat te dampen. Terwijl ze overdenkt hoe ze begint, neemt ze een klein slokje. Heet, zeer heet.

Zoals ze ook wel zelf verwacht had, kon de oude vrouw haar niets over Cecile vertellen dat ze niet al wist. Haar eenzaamheid was waarschijnlijk de reden geweest. Zelf had ze niets gedronken, behalve wat water. Zodra ze te kennen gaf naar huis te willen gaan, leek het oude vrouwtje even teleurgesteld. Ze herstelde echter snel en zei toen. 'Ze heeft me ooit een reservesleutel gegeven. Niet dat ik daar ooit naar binnen kan, op de wijze waarop ik loop. Maar vooral voor haarzelf. Wanneer ze weer eens haar sleutel vergeten was. Iets dat regelmatig voorkwam'. Voor ze het zelf besepte was ze opgesprongen en had ze haar omhelst en gekust. De vrouw stribbelde niet tegen, doch liet zich dat blij ondergaan. Zoveel aandacht en geknuffel. Dat was lang geleden. 'Daar ligt die'. Ze wees naar een aardewerken schaal, waarin een sleutel lag. Voorzien van een blauw label.

Na een uitgebreid afscheid met beloftes over en weer, kon ze beginnen aan de beklimming naar de entree. Zou ze daar antwoorden vinden? Stel nu dat ze daar dood ligt? Waarom zou ze? Of iemand haar had gekidnapt? Hier? Nee, beslist niet. Op deze wijze vochten het goede en slechte in haar wel vaker met elkaar. Waarbij de uitkomsten soms zeer verschilden. Ze stond boven. Moe. Ze keek even achter haar en zag die steile afdaling. Haar hoogtevrees liet haar benen meteen trillen. Daarop stak ze de sleutel zo snel als mogelijk in het slot, enige houvast hebbend. Met een slag naar links ging die meteen van het slot. Ze liep een donkere gang in, nadat ze de sleutel in haar broekzak gestopt had en de deur dicht geduwd. Op zoek naar een lichtschakelaar. Ze ziet opeens iets bewegen, rechts van haar. Duikt ineen. Niets meer. Ze staat op en ziet weer iets. Haar ogen zien intussen iets meer in de duisternis, waardoor haar opvalt dat haar bewegingen identiek zijn aan de andere, die ze meent te zien. Gehurkt zoekt ze met haar ogen een schakelaar. Zodra ze die gevonden heeft, stormt ze erop af en drukt erop. Waarna het licht haar lijkt te verblinden. Ze wendt haar hoofd af van het licht en ziet dat ze zo even bang was voor haar spiegelbeeld. Opgelucht haalt ze adem. Ze ziet vier deuren, die naar kamers leiden. De eerste die ze opent is de keuken. Lang en zeer smal. Schoon, netjes en opgeruimd. Ernaast vindt ze een slaapkamer, met een rood, rond bed. De verlichting bestaat uit sterretjes in het plafond, dat een diepzwarte nachthemel toont. In een hoek bevinden zich een badkuip en doucheruimte. De gesloten, rode gordijnen werden van bovenaf sfeervol verlicht. Terwijl bij de badkuip de belichting van onderen plaats vond. De douche werd met zachtroze tinten beschenen. Wow, dacht Kim. Dit is geen slaapkamer, maar een speelkamer. Ze vond het prachtig. Zoiets zou ze haarzelf wel toewensen. Met een zucht beëindigde ze het lichtspel, sloot de deur en liep naar waar ze de woonkamer verwachtte. Als eerste zag ze een glazen eettafel, omsloten door transparante stoelen. Staand op een echte houten parketvloer, ertussen een haast alles bedekkend dik, wit vloerkleed. In de verste hoek van de omgekeerde L hing een heel groot, dun beeldscherm. Ertegenover stond een crèmekleurige bank, voorzien van dik gepolsterde leren arm- en rugsteunen, ondersteund door chroomkleurig, lichtmetaal. Een eeneiige broer

of zus, staat ook nog tegenover haar. Beide voorzien van fel gekleurde kussens. Ervoor transparante kubussen, die als tafels dienen. Ook hier een supergroot vloerkleed. Deze keer in donkerblauwe en -rode tinten. Hierdoor vielen haar hier meteen de witte strepen op. Op het glas of plastic. Wit poeder. Ernaast nog zichtbare vingerafdrukken. Op elke kubus. Ook de eettafel toont soortgelijke resten en afdrukken. Dit wist ze niet van Cecile. Als zij het al zelf gebruikte. De laatste kamer die ze bezocht was een inloopkast. Hierin hingen en lagen al haar kleren en schoenen. Make-up en lingerie. Dit moest kapitalen gekost hebben, bedacht Kim. Waar zou ze dat geld vandaan hebben? Hoewel ze zeer blij was geen doden te hebben gevonden, vond ze het resultaat zeer mager. Hier kon ze niet echt iets mee. De politie zou geen enkele aandacht willen schenken aan een vrouw als haar. Ze liep de keuken in, in de hoop daar een balkon te vinden, om even een sigaret te roken. Voor ze nog dieper ging graven. Hierbij bemerkte ze, aan het einde van het aanrecht een deur. Nog een toilet misschien? Ze opent de deur, die net zo min op slot is, als de overige. Meteen straalt haar een rechthoek tegemoet van donkerblauw licht. Naast de deur drukt ze op een schakelaar die enkele tl-buizen in werking zet. In het fel witte licht ziet ze een beeldscherm, dat het blauw licht vertoont. Eromheen computers en toetsenborden. Bovendien opeengestapeld, dvd- apparatuur. Opnameapparatuur? Maakte ze haar eigen films? Of nam ze stiekem opnames? Chanteerde ze haar klanten?

Droom verder...

16:00

Eindelijk weer terug op kantoor. Meteen laat ik Wanda zoeken met het dringende verzoek naar me toe te komen. Emma, mijn steun en toeverlaat, heeft voor een kop koffie en koekjes gezorgd. Een van de stoelen die tegenover mijn bureau staan heeft ze naast de mijne geplaatst. Ze heeft er zelf in plaats genomen en houdt mijn linkerhand vast. Zonder ook maar iets te zeggen, blijft ze zo bij me totdat Wanda arriveert. Waar ze meteen voor opstaat en thee voor gaat halen. Ik vertel Wanda wat gebeurd is. Ze is geschokt. Op zoiets had niemand gerekend. 'En dat zonder baan. Wat moet er nu van zijn gezin terecht komen?' vraagt ze geëmotioneerd. Ik knik en voel hetzelfde. 'Weet je wat? Dat ontslag is de deur nog niet uit, neem ik aan. Ik bedoel, behalve hem, jij en ik weten hooguit enkele collega's iets. Toch?' Ze knikt. 'Formeel moeten we hem waarschijnlijk ook dan nog enkele maanden doorbetalen, neem ik aan?' Weer knikt ze. 'Wanneer hij echter in dienst is en komt te overlijden, geldt een andere regeling. Eentje waarvoor wij verzekerd zijn. Meen ik me te herinneren'. 'Je bent goed op de hoogte'. 'En die bovendien financieel veel aantrekkelijker is. Voor de nabestaanden'. Ze zwijgt terwijl ze me aankijkt. 'Is dat geen fraude?' Ik schud mijn hoofd en zeg 'Lijkt me te zwaar aangezet. We laten iets na, te doen. In het belang voornamelijk van de nabestaanden'. Nu lacht ze. 'Maar het gaat ten koste van een verzekeringsbedrijf. Die dat moet gaan betalen. Denk je niet dat, zodra die ook maar iets afwijkends vermoeden, ze dieper zullen gaan graven?' Hier denk ik even over na. Ik hoef dit niet te doen. Ik kan Wanda de opdracht geven het ontslag door te zetten, waarna hij na drie maanden geen salaris meer van ons ontvangt. Terwijl door zijn overlijden, zijn echtgenote tot haar pensioengerechtigde leeftijd van geïndexeerde inkomsten verzekerd is. 'Handel het af als bij ieder andere collega. Goed?'

18:00

Samen staan we in onze keuken te koken. Het grote raam toont omzoomde grasvelden, tot aan de bosrand. In enkele weilanden staan koeien te grazen. Ernaast lopen schapen. De avondzon straalt als oranje rode schijnwerpers erop neer. Terwijl ik dit

stilletjes bekijk, voel ik haar armen om mijn buik. Haar handjes wrijven zachtjes op en neer. Enkele vingers zoeken tussen de knopen naar openingen. Waar ze mijn shirt tegen komen. Met haar heupen drukt ze steeds forser tegen me aan. Net dan koken de aardappelen en moet ze ingrijpen bij de potten en pannen. 'Gaan we na het eten verder?' vraagt ze, terwijl ze een ketel in haar handen heeft. Met een glimlach knik ik ja en zeg ik. 'Graag. We moeten toch nog douchen'. 'O ja' zegt ze, naar me wijzend, met de wijsvinger van haar vrije hand. 'Leuk'.

20:00

Na een heerlijk avondmaal, gevolgd door de noodzakelijke afwas, hebben we van elkaars liefde gesnoept. Samen onder de douche en in bad. Terwijl we in onze slaapkamer de geschikte kleren voor de avond uitzoeken, leiden de naakte, of soms van prachtige lingerie voorziene, lijven, weer tot opwinding. Waarna we onze lusten in bed volledig tot wasdom hebben doen komen. Ik prijs me wederom gelukkig met zo een vrouw getrouwd te mogen zijn. Zulk een schoonheid en passie.

21:00

De nieuwe, kale, bewaker rijdt ons in de bedrijfslimousine naar het feest dat we bezoeken. Terwijl ik uitstap zie ik hoe hij naar Wanda glimlacht. Onze gastheer, de burgemeester, heet alle bezoekers persoonlijk welkom. Waarna we de schouwburg verder inlopen. Tot in de hoge, grote, ronde hal. Ik zie ministers en andersoortige politici. Commissarissen des Konings, burgemeesters, wethouders. Maar ook voormalige staatslieden. Het feest begint blijkbaar met een voorstelling. We worden allemaal de zaal in gedirigeerd. Wanneer we allemaal zitten en het zaallicht gedoofd, ontspruit een witte lichtbundel uit het niets, gericht op een loge. De Koning en zijn gemalin verheffen zich en zwaaien naar het volk, onder hen. Dat hun applaudisserend welkom heet. Na dit ritueel dooft het licht. Zo blijft het even stil en zwart in de zaal. Ik knijp m'n ogen, even snel, enkele keren dicht en weer open. Ik wil voorkomen weer eens in slaap te vallen. Een spot, op het toneel. In het midden van boven naar beneden. Opeens een rookpluim en zodra die opgetrokken is zie ik een presentator die ik wel eens op tv

gezien heb. Die ons, nadat hij het applaus als een professional heeft ondergaan, allemaal welkom heet en het geheim van de avond direct verklapt. 'Vanavond, dames en heren, gaan we een heel bijzonder persoon in de spotlights plaatsen. U allemaal heeft op de een of andere manier ermee te maken gehad. Ondanks dat die nog geen dertig is'. Rumor in de zaal. 'Ja. U bent het dus niet. En u ook niet. En u niet. Sorry. Ik kan er ook niets aan doen'. Zo loopt hij op en neer, de spot achter hem aan, als aan een leiband. Maar wie bij wie, dan? Dertig ben ik nog niet. Theoretisch zou ik het kunnen zijn. Maar ik heb niet met al die mensen hier te maken gehad. Toch? Of? Wacht. Ik focus me weer op de man op het toneel. 'Had ik al gezegd of het een man of vrouw is? Nee? Dacht ik al. Stel je dat eens voor. Een vrouw van nog geen dertig. En die zou al die voornamelijk mannen hier aanwezig, kennen? Ojoejoei'. Weer ontstaat rumor. 'Zou u het kunnen zijn, denkt u?' vraagt hij aan een jongere vrouw, zittend in een van de rijen. Hij heeft het toneel intussen via een trapje verlaten. Zo vraagt hij aan de enkele jonge vrouwen die hij tegen komt. Die allemaal als antwoord 'Ik ben hier met mijn man' geven. 'U begrijpt het misschien al. Het is geen vrouw, helaas'. Een groot deel van het publiek geeft een 'aaah' geluid ten gehore. De presentator is intussen doorgelopen, enkele trapniveau's hoger. Akelig dicht bij ons, vind ik. In mijn directe omgeving zie ik overwegend dertig plussers. Het zweet begint me uit te breken. Op m'n voorhoofd begint het, via mijn hoofd naar achteren en beneden. In mijn nek. Dan voel ik Wanda's hand, die me vast pakt en naar me glimlacht, wanneer ik naar haar kijk. Wist zij hiervan? Natuurlijk, ze had er inderdaad een aantal keren op aangedrongen dat ze hier per se naar toe moesten. O jee, wat gaat er gebeuren?

Zoekende nummer 4....

'Felix!' roept een vrouwenstem. Ze staat beneden aan een trap. Nog steeds hoort ze niets. Beneden was hij ook niet. Niemand had hem de laatste dagen nog gezien, of iets van hem vernomen. Terwijl hij toch al lang door z'n spul moest zijn. Uiteindelijk besluit ze dan toch maar deze horde te nemen en naar zijn kamerdeur te lopen. Ze klopt aan. Draait de deurknop, die mee geeft. 'Felix?' roept ze zachtjes. Ze staat meteen in zijn kamer. Keuken rechts in de hoek, een versleten tweezitter er net naast. Op een afgebladderde houten tafeltje staan twee uitgedroogde planten. Met ernaast asbakken vol met opgerookte sigaretten en jointjes. In een hoek staan in houten sinaasappelkisten langspeelplaten geordend. Ernaast een platenspeler en versterker. Daar weer tegenover een stoffen kledingkast, waarin kleren verward op stapels terecht gekomen zijn. Twee lege, werkloze kleeerhangers aan een rail. Ernaast een bed. Het beddengoed ligt erbij, alsof het zo even van iemands lijf gegooid is. Om op te staan.

Zo is ze de hele kamer rond geweest. En weer terug bij de deur, waar nog een kastje naast schijnt te staan. In een schaal liggen sleutels. De bos lijkt heel erg veel op wat ze hem altijd bij zich zag dragen. Ze neemt hem op, twijfelend. Voelt het gewicht eraan en bekijkt ze eens goed. Sleutel voordeur, postbakje, kamer. Allemaal logisch. Maar twee sleutels lijken meer voor kluizen bestemd. Ze stopt daarop de bos in haar jaszak. Terwijl ze daarmee bezig is nemen haar ogen een briefje op de grond, naast de kast, waar. Wanneer ze het oprapt, leest ze de handgeschreven woorden '*Instituut*' en '*Doctor Chalef*'. Verbaasd kijkt ze nog naar de achterkant, die echter niets meer verbergt. Nergens staat een computer in deze kamer, ziet ze nu. Waarop ze naar beneden suist en daar het internet op snelt.

De professor....

'Professor, wat doen we met het stoffelijk overschot?' De projectleider, professor Zing, wist dat ze het lijk van de deelnemer op de een of andere slinkse wijze kwijt moesten zien te raken. Omdat het overlijden van deelnemers niet geheel uit te sluiten is, zorgt de leverancier voor mensen zonder directe verplichtingen. Geen baan, geen gezin. Vaak betreft het individuen, die om de een of andere reden, zoals dat zo mooi heet, aan lager wal geraakt zijn. Na een mislukte carrière of mislukt huwelijk. Een groot aantal van hen heeft ook al een of meerdere keren, ook mislukte, zelfmoordpogingen ondernomen. Het beloofde geld is meestal de drijfveer voor deze mensen. Daarom laten ze hen daar al een aantal maanden voor de onderzoeken mee kennis maken, met geld. Waardoor ze net iets meer kunnen dan anders. Sommigen besteden dat aan kleding of voedsel. Anderen aan drugs. Maar allemaal ervaren ze het geld als een verlossing, een mogelijkheid om weer eens iets te ondernemen. Het betreft geen grote bedragen, ze kunnen geen auto of iets dergelijks kopen. Zo blijven ze 'low profile', als altijd. 'Professor?'

Nadat hij zijn medewerker opdracht had gegeven het lijk in de kelder in de oven te verbranden, liep hij naar zijn kantoor. In de gang zag hij de Zwitser met zijn secretaris staan. Hij verafschuwde mensen als Chalet, maar ontkwam er niet aan met hem samen te werken. Hij was de grootste financier van dit project. En andere. Waar ze ook samen bij betrokken waren. Steeds weer opnieuw verlegde de geldschieter de grenzen. Grenzen van zijn financiële inbreng, die steeds groter en groter werd. Maar ook ethische grenzen. Waarbij hij niet van discussies of tegenspraak gecharmeerd was. Die drukte hij telkens de kop in door te dreigen zijn geld uit de projecten te halen. Waardoor alles stop gezet zou moeten worden. Zing had dit de afgelopen jaren met steeds meer tegenzin geaccepteerd. Van de wurggreep waarin Chalet hem had, had hij zich voorlopig nog niet kunnen ontworstelen.

'Monsieur Chalet, u bent nog hier?' zegt hij zo vriendelijk mogelijk, zodra hij hen bereikt heeft. Naar zijn secretaris knikkend. 'Ja, professor. Ik wilde u mijn complimenten overbrengen over wat u

allemaal bereikt heeft. Tot nu toe, dan. Ik ben waarlijk onder de indruk. Is het niet, Henri?’ Deze knikt. Zing ziet een glimlach op het gezicht van zijn sponsor, waarvan hij zich afvraagt wat die verbergt. ‘Dank u, dank u vriendelijk’. Hierbij weer knikkend en buigend, als de onderdaan bij de Koning. ‘Mooi, uhm. Stuur u me alle beeldmateriaal dat u hebt van hun fantasieën, van alles zes, van dit cluster waar eentje’. Hierbij maakt hij een beweging met zijn handpalm, langs zijn keel. ‘Duidelijk?’ De professor had deze vraag verwacht en haalde uit zijn laboratoriumjas een zilverkleurig schijfje, in een transparant plastic doosje. Dat hij hem overhandigde. Waarbij de Zwitser hem verbaasd aankijkt, terwijl hij het doosje aanneemt. ‘Houd je me voor de gek?’ vraagt ie. ‘Kun je de toekomst voorspellen?’ vraagt hij nadat zijn gesprekspartner het hoofd schudt. Weer ontkenning. ‘Ik meen u enigszins te kennen, na al die jaren’. Hij kijkt ietwat beschaamd hierbij.

Dood gaan kan niet....toch....?

21:30

Mijn bruingroene ogen kijken naar een slanke, naakte, jonge vrouw. Voorzien van volle, mooi gevormde, borsten. Handen verbergen haar driehoek. Mijn handen. Wanneer ik ze weg haal zie ik die, mijn driehoek, die ik net nog gladgeschoren en met crème ingesmeerd heb. Even laat ik mijn beide wijsvingers langs de binnenkant van mijn benen op en neer gaan. Hiermee een lichte rilling door mijn lijf voerend. Tot meer opwinding leidend. Waarvan mijn cliënt zo meteen kan gaan genieten. Ik trek mijn gele outfit voor hem aan. Hij noemt me 'zijn kanarie' en wil niets liever dan dat ik fluit, als ik klaarkom. Klant is koning, vooral in deze business, had ik geleerd. En dus fluit ik, als ik doe alsof ik klaarkom. Tijdens een orgasme lukt het me niet, te fluiten. Maar dat kan ik die arme man toch niet vertellen. String, slip, beha niemendalletje, doorzichtige blouse en vestje. Voorzien van boapluisige randen. Op m'n gele hakken, loop ik naar de woonkamer. Op een van de kubussen zet ik twee champagneglazen, naast de ijsemmer met fles. Uit een zwart, gelakt doosje, voorzien van smalle laatjes, neem ik een gevouwen papertje. Open dit en zie het witte spul, waarna ik het weer sluit en voor de glazen neerleg. Als laatste bezoek ik mijn opnameruimte, waar ik met een druk op een knop, alles in werking zet.

22:03

Hij is er nog steeds niet. Terwijl hij anders altijd zeer punctueel is. Ik kan niet geloven dat hij onze afspraak vergeten is. Ook al is die al een maand oud. Het gaat al jaren zo. Elke maand, zelfde week, zelfde dag. Ze weet niets van hem, geen naam of telefoon. Zelfs niet of hij alleen woont of een relatie heeft.

22:30

Dit wordt een dure avond, denk ik. Mijn eerste uren zal ik niet veel verdienen. Iedereen weet dat hij er vanavond weer zou zijn. Andere klanten hoef ik dus niet te verwachten. Maar waarom komt hij niet? Zou hem iets overkomen zijn? Wat doet het er ook toe, denk ik uiteindelijk. Daar kan ik toch niets aan veranderen. Toch

besluit ik me voorlopig nog niet om te kleden, maar in de woonkamer te blijven. Televisie kijkend.

00:45

Ik schrik en maak m'n ogen open. Blijkbaar heb ik een hele tijd geslapen, zie ik op het oranje elektrisch klokje dat naast de tv staat. Weer hoor ik iets. Hetzelfde als waardoor ik wakker werd? Klopt iets of iemand op mijn voordeur? Moe geslapen sta ik met moeite op. Mijn lome benen komen maar moeilijk vooruit, de eerste meters. Toch sta ik al snel achter mijn deur en kijk door de spion of ik iemand zie. Een mij geheel onbekende, kale, man staat in de gang, voor mijn deur te wachten. Wie is dat? Hoe komt die binnen? Wat komt die doen en waarom belt die niet? Ik blijf staan en besluit voorlopig niet te reageren. Wanneer hij weer klopt, schrik ik. 'U bent thuis. Dat zie ik aan de bewegingen door uw spionnetje. Maakt u toch open. Ik heb geld, veel geld'. Daarop trek ik de deur meteen open en gebaar hem binnen te komen. Zodra ik de deur gesloten heb, zeg ik tegen hem 'Wie bent u en wat komt u doen?' Hij kijkt me lachend aan en wijst naar me. 'Zoals ik begrepen heb kan ik bij u diensten kopen. Lijfelijke diensten. Waarbij u heel erg goed zou zijn. Wat betekent dat het niet goedkoop is, bij u. En daarom'. Weer toont hij de vele briefjes in een geldclip. 'En u denkt dat u mij zomaar op elk moment van de dag kunt, laat ik het maar inhuren noemen?' reageer ik. En zowaar, hij knikt. 'U zult daar nooit spijt van krijgen. Dat beloof ik u. Financieel en spiritueel'. Hij ziet er goed uit, dat is zeker. Mooi stevig lichaam. Prettig gezicht. Chique en duur gekleed. Arrogant, maar dat had ze wel vaker ervaren. Zonder enige mate van arrogantie is het, denk ik wel eens, niet mogelijk zo enorm rijk te worden. Ik besluit hem mijn woonkamer in te laten en iets te drinken aan te bieden. Waarna ik hem over het financiële deel zal benaderen. 'Even naar de keuken' zeg ik tegen hem en maak ook nog even een tussenstop op het toilet. Waar ik de ontwikkelingen van vanavond, even laat bezinken. Dan zou het toch nog een goede avond kunnen worden.